

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

De Nieuwjaarsbrief voor Oma.
Daár moet-ie in, in de bovenste!

GEMENGD NIEUWS

De massa-trouwerij in Helder. Zooals men weet zullen met ingang van 1 Januari de loonen voor de schepelingen der Marine, die ongetrouwd zijn, vrij aanzienlijk verlaagd worden. Gevolg daarvan is geweest, dat deze week niet minder dan zestig paartjes zich haast-je-rijpe in het huwelijk hebben begeven, zoodat de ambtenaar van den burgerlijken stand de handen vol had. Hierboven een tweetal kiekjes van zich naar het stadhuis begevende Jantjes.

Met het oog op het drukke verkeer daar ter plaatse, wordt de brug te Oud Karspel met 2 M. verbreed. Op de foto ziet men door de noodleuning de oude breedte aangegeven. De ijzeren leuning geeft de nieuwe breedte aan.

Een kiekje van de Dijkssloot te Zaandijk, die volgens besluit van den Gemeenteraad, zal worden gedempt. Noodzakelijk voor het verkeer, maar zeer jammer met het oog op het natuurschoon.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

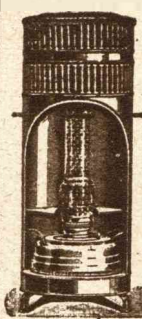

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

PETROLEUMKACHELS

van
REEDERS
N.Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —
Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen
is zeer zeker „De Stad Amsterdam.” Dat het wordt doorgezien
bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij op
ONZE PRIJSVRAGEN mogen ontvangen. n bewijs van medeleven
met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk
onze advertentiën ook Kan 'n adverteerder meer wenschen?

GELDERSCHE ROOKWORST

en dan met het loodje

ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f 1.65}{\text{per drie maanden}}$ 1)
 $\frac{f 0.125}{\text{per week}}$

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N.Z. VOORBURG WAL 57 - 59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:
Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

Adverteert in „De Stad”!

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

In den morgen van den Eersten Kerstdag op de toren van de Groote Kerk te Haarlem. Het spelen der kerstliederen door de muziek van het Leger des Heils.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

20STE VERVOLG

„Goed papa, best; daarover zijn wij het immers al eens. Spreek er nu maar liever niet meer over, dat eens die laatste wil van kracht zal worden. Als het verschrikkelijke komt, dan zal ik dapper zijn, maar vooruit wil ik er niet aan denken, wil ik niet één enkele minuut, in uw bijzijn doorgebracht, laten vergallen door den angst van dat uur. God zal ons nog wel niet zoo spoedig scheiden en u nog jaren lang bewaren. U zult uw zwakte wel te boven komen; zij is eenvoudig een gevolg van de vermoeiende kuur, die u moet ondergaan. U weet toch wel, dat de dokter in Naubheim het u vooruit gezegd heeft, dat de kuur een zekere matheid ten gevolge zou hebben.”

Hij streelde haar haar.

„Ja, ja, kindje; ik ben ook niet bang voor den dood. Ik heb een lang en rijk leven achter mij, waarin ik alle hoogten en diepten heb leeren kennen. En nu ik bijna een grijsaard geworden ben, is mijn heele jeugd hier nog eens levend voor mij geworden. Ik doorleef het, om zoo te zeggen, voor de tweede maal. Nu heb ik nog maar twee wenschen: Ortlingen terug te zien en door Roland over zijn moeder en haar leven te hooren spreken — en mijn eer weer geheel schoon te wasschen van valsche verdachtmakingen. Ik voel, dat Ronald van Ortlingen alles weet, wat er indertijd gebeurd is.”

„Dat zou u allemaal wel te weten komen, wanneer u uw masker maar afnam en er hem ronduit naar vroeg. Maar ik ben zelf bang, dat dit u te veel zou opwinden en ik kan en wil u daarom dezen stap niet aanraden.”

„Wij willen langzaam, stap voor stap, ons doel naderen, Lilian. Eens moet toch de waarheid aan het licht komen. Vaak wensch ik werkelijk, dat dit eerst na mijn dood zal gebeuren. Dan zou het jouw taak zijn, den sluier op te lichten en voor mijn eer op te komen. Dat zal je toch doen, nietwaar, Lilian, als de dood mij te vroeg verrast?”

„Natuurlijk, liefste papa, dat beloof ik u.”

„Goed, goed — dan zullen wij maar alles op zijn beloop laten. Maar wacht even — voor ik het vergeet — Mr. White heeft op mijn verzoek voorzichtig inlichtingen ingewonnen omtrent Lothar von Kreuzberg. De arme drommel slaat zich zoo goed en zoo kwaad als het gaat met een karige toelage door zijn luitenant-misère heen. Voor zijn vroolijke natuur is dat een dubbel groote kwelling. Ik kan mij zoo goed in zijn toestand indenken als ik aan vroeger dagen denk. Met al zijn goeden wil is het Lothar niet gelukt, zonder schulden te blijven, die langzaam aangegroeid zijn. Ik heb Mr. White opgedragen uit te vorsch, hoe groot zijn schulden zijn en wie zijn schuldeischers zijn.”

Lilian lachte zacht. Van het oogenblik dat Lothar's naam genoemd was, keken vader en dochter onwillekeurig vroolijker.

„Ik weet al wat u doen wilt, papa — en ik ben, er blij om. We zijn van Lothar gaan houden, nietwaar?”

John Crosshall knikte.

„Zeer veel zelfs. Hij is zoo'n vroolijke, levenslustige jongen, dat ik in zijn tegenwoordigheid al mijn plagen vergeet. En daarom wil ik hem mijn dankbaarheid toonen. Wij verstaan elkaar weer eens zonder woorden, Lilian. Hij mag natuurlijk niet weten, wie hem dat blok van het been wegneemt en ik zal mij daarom een kleine grap veroorloven.”

Hij vertelde Lilian wat hij dacht te doen. Glim-

lachend hoorde zij hem aan en knikte vroolijk bij wijze van instemming. Zoo vond Veva, nadat zij op haar kloppen verzocht was binnen te komen, beiden in vroolijke stemming.

„Ik wilde alleen maar vragen, of je me ook noodig had, Lilian,” zei ze met haar lieve zachte stem en keek vader en dochter aan.

Lilian trok haar naar zich toe.

„Ja, kom een beetje bij ons zitten praten, Genevieve. We hebben het juist over de grappen van je neef.”

Veva nam een stoel.

„Lothar is een onuitputtelijk onderwerp voor het gesprek, als men goed geluimd wil zijn. Mij zelf gaat het ook zoo: als ik eens echt uit mijn humeur ben, dan hoef ik maar aan hem te denken. En dan hoor ik hem in den geest zeggen: „Maar moed houden, dat zaakje zal wel verkeerd uitloopen.” En ineens vergeet ik m'n heele slechte luim.”

„Heb jij in je leventje dan ook wel eens een slechte luim, Veva?” vroeg John Crosshall lachend.

Veva haalde diep adem en zag hem met haar lichtende oogen aan.

nog verhoogd werd door de kostelijke wijnen en Lothar's goeden luim.

Alleen Ronald moest zich, op dezen dag, dwingen tot een vroolijkheid, die hem niet uit het hart kwam.

Veva was hem, toen hij kwam, tegemoet gegaan.

„Heb je een brief voor mij, Ronald?” vroeg ze zacht.

Hij keek haar glimlachend aan.

„Ja, en een heel dikken — minstens twaalf kantjes. Maar ik kan hem je op het oogenblik niet geven, ze kijken naar ons. Ik zal hem aan tante Stafi geven, van wie je hem dan in ontvangst kunt nemen.”

Zij drukte hem, terwijl haar oogen straalden, de hand.

„Wel bedankt Ronald, je bent toch een lieve jongen.”

Hij knikte haar lachend toe en ging de overigen begroeten. Lilian had alles uit een nevenvertrek gezien.

„Ze zijn weer verzoend,” dacht zij.

Het diner duurde tot laat in den namiddag. Na tafel, terwijl de koffie werd rondgediend, vormden

zich kleine groepjes. En weer ketende Lilian Lothar von Kreuzberg aan haar zijde. Hij liet zich dat natuurlijk met blijdschap welgevallen en trachtte haar zoo goed mogelijk bezig te houden. Ronald hoorde meermalen haar helder lachen.

Te midden van dezen vroolijken kring overviel hem plotseling een gevoel van troosteloze eenzaamheid. Het was hem alsof hij in dit vroolijke gezelschap niet thuis hoorde.

Zijn oogen hingen voortdurend met een verlangenden blik aan Lilian's zeldzaam mooi gezichtje. Zij scheen hem lieflijker en mooier dan ooit. Een kostbare, maar toch voornaam eenvoudige robe van matrose velour-chiffon antique, over een overkleed van soepele witte zijde, omkleedde haar edele slanke leden. Zooals gewoonlijk droeg zij geen versierselen, behalve een lang parelsnoer, dat tot op haar middel afhing. De matwitte paarden staken prachtig af tegen den hals en de stof van haar kleed. Haar prachtige gouden haren glansden als de schoonste versiering om haar jonge hoofd.

Haar schoonheid werkte vandaag op hem als een openbaring en het was alsof het bewustzijn van deze edele, reine schoonheid voor de eerste maal tot diep in zijn hart drong.

Heel alleen bleef hij een poosje in een diepe venster-nis zitten, als onder de betovering van een onbeschrijfelijke treurigheid, die hij maar niet kon meester worden. Toen kwam Mr. Crosshall op hem toe.

„U hebt u hier als op een verlaten eiland teruggetrokken, mijnheer van Ortlingen. Stoor ik u?”

Ronald sprong op.

„Volstrekt niet mr. Crosshall! Ik keek maar eens naar dat kleurige beeld voor mij. De uniformen der officieren staan zoo goed bij de toiletten der dames. Ik bewonder hier in alle stilte deze kleursymfonie.”

„Toe, blijft u zitten. Als u het toestaat, kom ik even bij u zitten om met u mee te bewonderen.”

Op dit oogenblik werd een helder lachen gehoord.

„Daar heeft zeker mijnheer von Kreuzberg weer een goeden inval gehad.”

„Ja, die heeft altijd de lachers aan zijn zijde;

Op deze en de volgende bladzijde beelden wij twee schilderijen af, waarvan de origineelen in het Rijksmuseum te Amsterdam te vinden zijn en die beide onder denzelfden titel: „De Vrolijke Drinker” in den catalogus voorkomen. Het hierboven afgebeelde schilderij is van Frans Hals, die vooral op het gebied der portretkunst groote vermaardheid verwierf, ook onder zijn tijdgenooten. Maar de mensch is nu eenmaal wispelturig en op het laatst van zijn leven moest Hals zien, dat zijn werk minder gewaardeerd werd, zoodat hij het zeer poover-tjes had. Ten slotte werd hij in het Oude-Mannenhuys te Haarlem opgenomen, dat nu tot Frans-Hals-Museum is ingericht en vele zijner schoonste werken bevat.

„O ja, vaak zelfs, maar dan zeg ik altijd maar gauw tegen mezelf, dat het onrechtvaardig van mij is, slecht geluimd te zijn. Tante Stafi zegt: „Goed geluimde menschen helpt God het liefst.” En daaraan houd ik mij maar.”

„Bravo, juffrouw Veva! Dat bevalt mij.”

Lilian keek Veva aan en dacht, dat deze, niet-tegenstaande alles, te benijden was.

Aan het uitgelezen diner op Kreuzberg, waarop de officieren en Ronald von Ortlingen waren genoodigd, heerschte een vroolijke stemming, die

hij is een benijdenswaardig mensch," antwoordde Ronald, zijn ergernis verbijtend.

"En hij is bovendien een zeer goed mensch," zei de oude heer warm.

Ronalds voorhoofd rimpelde zich.

"Ik ken hem te weinig, om hem te kunnen beoordeelen," zei hij koel. Het zou hem nu onmogelijk geweest zijn, rechtvaardig te zijn, ten opzichte van Lothar von Kreuzberg. Hij was uitermate afgunstig op hem, omdat Lilian hem de voorkeur gaf.

Mr. Crosshall keek hem met oogen, waaruit begripen sprak, aan.

"Ook ik ken hem maar weinig — eerst sedert kort. Maar als men oud geworden is leert men de menschen beter begripen en waardeeren."

Ronald keek hem onderzoekend aan.

"Dan zou ik wel graag weten, hoe u mij waardeert, Mr. Crosshall."

Hij zei dat half in ernst, half in scherts. Op het gelaat van den ouden heer kwam een flauw glimlachje. "Dat kan ik u heel open en eerlijk zeggen, mijnheer von Ortlingen — met slechts enkele woorden. Als de Voorzienigheid mij een zoon zou hebben geschonken, dan zou ik mij gewenscht hebben, dat die zou zijn geweest zooals u bent — alleen misschien wat minder somber."

Ronald's voorhoofd werd plotseling rood. Als iemand hem nog maar kort geleden gezegd had, dat zulke woorden uit den mond van den „Amerikaan" hem goed zouden doen, zou hij het niet geloofd hebben.

Hij haalde diep adem.

"Uw woorden vereeren mij ten zeerste, mr. Crosshall. En wat mijn somberheid betreft — die klemmt wel al sedert mijn kindsheid aan mij vast en ik kan haar met den besten wil van de wereld niet heelemaal kwijtraken. Ik heb een treurige jeugd achter mij — ik moest met mijn gevoelens tusschen vader en moeder staan, die het niet goed met elkaar konden vinden. Het deed mij verdriet, dat ik niet van mijn vader kon houden en het deed mij nog veel meer verdriet, dat ik mijn moeder zag lijden. Want ik heb mijn moeder buitengewoon liefgehad en vereerd. Zij had een zwaar lot te dragen en kende maar één geluk — mijn liefde."

Ronald wist zelf niet hoe het kwam, dat hij Mr. Crosshall zoo diep in zijn binnenste liet zien.

In de oogen van den ouden heer kwam een vichtige glans.

"Het doet zoo goed, u dat van uw moeder te hooren zeggen," zei hij zacht.

Ronald streek zich met de hand over het voorhoofd.

"In mijn moeder zag ik het ideaal der vrouw. Zij was mij alles. Zoolang mijn vader leefde, was ik dikwijls lang van haar gescheiden — maar het was mij toch steeds of zij naast mij liep. Na den dood

van mijn vader waren wij onafscheidelijk — tot zij stierf. En nu voel ik mij op Ortlingen natuurlijk zeer eenzaam."

Ronald voelde, dat hij begrepen werd. De woorden werden hem als het ware met geweld over de lippen geperst.

John Crosshall richtte zich op, alsof hij een last wilde afschudden. Toen zei hij, met bewogen stem:

"Ik kan dat zoo goed met u meevoelen, want tusschen mijn dochter en mij bestaat een even innige verhouding. En als ik eenmaal word wegge-

Veva hebben er mij zoo veel van verteld."

Ronald's gezicht klaarde plotseling op.

"Ik zal u met veel genoegen ontvangen, Mr. Crosshall. En, nietwaar, u komt toch maar niet voor een paar vluchtige oogenblikken? Als u eindelijk tot dit bezoek komt, dan zou ik u ook graag een poosje vasthouden."

Mr. Crosshall glimlachte op een eigenaardige wijze.

"Ik zal mij heel graag laten vasthouden. Bij al wat ik doe denk ik bij mijn toestand steeds: dat doe je misschien voor de laatste maal. Met uw toestemming zal ik dus uw woning bezichtigen, alsof ik het maar dezen eenen keer kon doen."

"En wanneer mag ik u verwachten?"

"Wel, laten we zeggen overmorgen, na het middagmaal."

"Uitstekend. En dan moet u minstens tot de thee blijven. Tante Stafi en Veva kunnen u en uw dochter begeleiden. Ik verheug er mij zeer op, u allen bij mij te zien."

En Ronald ondervond werkelijk een groote vreugde. Het viel hem zelf volstrekt niet op, hoezeer zich zijn denkbeelden omtrent den „Amerikaan" hadden gewijzigd.

Op dit oogenblik kwam Lilian op haar vader toe.

"Wat zit u daar achteraf, papa. Bent u niet wel?" vroeg zij en zij keek daarbij haar vader met zoo'n innig liefdevollen en bezorgden blik aan, dat Ronald als gebannen naar haar gelaat moest blijven staren.

Zoo alles om zich heen vergetend keek hij naar dit schoone, lieve meisjesgelaat, dat Lilian een rilling over zich voelde gaan en kleurde, toen haar blik een oogenblik den zijnen trof. Zij wendde echter weer snel haar blik af en de trotsche, ongenaakbare trek kwam weer op haar gelaat, dien Ronald van haar kende en die hem voortdurend kwelde, hoezeer hij er zich ook tegen verzette.

John Crosshall stelde zijn dochter gerust.

"Wij hebben hier kalm een beetje zitten praten, mijnheer von Ortlingen en ik. En ik heb voor ons voor overmorgen na het diner

belet gevraagd. Dat vind je toch goed, Lilian?"

Zij boog koel en vormelijk.

"Natuurlijk, papa, als het uw wensch is."

Toen zij dat gezegd had, kwam Lothar vlug uit het nevenvertrek aanloopen, maakte een buiging en zei:

"Pardon, als ik stoer, juffrouw. Ik kom hier als afgezant. Mijn nichtje Veva heeft ons zooveen verraden, dat u beiden samen de mooiste duetten ingestudeerd hebt. Wij verzoeken u ernstig ons het genot te willen schenken ons iets voor te zingen."

(Wordt voortgezet)

Frans Hals had tal van leerlingen, van welke de meeste veel van zijn wijze van schilderen overnamen. Wel zeer sterk komt dit uit bij Judith Leyster, die in 1633 met dien anderen beroemden leerling van Frans Hals, Jan Miense Molenaar trouwde. Zij volgde Frans Hals' penseelbehandeling zoo getrouw mogelijk na. Al is zij daarin ook wonderwel geslaagd, toch is haar schilderwijze niet zoo fors als die van haar leermeester. Zij werd te Haarlem, waar Frans Hals van 1600 tot aan zijn dood in 1666 werkte, geboren in het jaar waarin Hals uit Antwerpen naar die stad kwam, ging na haar huwelijk naar Amsterdam maar later naar Heemstede, waar zij in 1660 overleed.

roepen, dan zal ook zij eenzaam achterblijven, want zij is van een karakter, dat zich in zijn innigste denken en voelen moeilijk aan iemand kan aansluiten. Ik verheug er mij daarom zeer in, dat zij het met tante Stafi en juffrouw Veva zoo goed kan vinden. Nu heeft zijn tenmiste twee menschen, die haar voor algeheele vereenzaming zullen bewaren. Maar wat zijn we over ernstige dingen aan het praten geraakt, terwijl alles om ons heen lacht en vrolijk is. Ik wilde u alleen nog maar zeggen, dat wij op een der eerstvolgende dagen ons bezoek aan Ortlingen denken te brengen. Ik zou graag uw mooie kasteel eens willen zien. Tante Stafi en juffrouw

zigen die uit de kaarten die op tafel liggen, te willen trekken. Natuurlijk zegt de persoon, dat hij aan de rugzijde niet kan zien, welke der kaarten de gevraagde is, waarop ge antwoordt, dat gij met uw wilskracht zijn hand wel zult leiden naar de goede kaart, die, laten we zeggen, schoppen zes is. Hij zal dan een kaart opnemen die hij u, zonder haar te zien, moet overhandigen.

Onmiddellijk daarop vraagt gij hem, nu ruiten tien te trekken, en ook die wordt u overhandigd.

Daarop zegt ge, dat het tóch eigenlijk vlugger gaat, wanneer ge zelf een kaart trekt en dat ge nu bijvoorbeeld klaveren aas zult opnemen.

Is dit geschied, dan wendt ge u tot den persoon, die de eerste twee kaarten trok en zegt:

"Nietwaar, u vroeg ik om schoppen zes en ruiten tien te trekken en zelf trok ik klaveren aas — zie hier de drie kaarten."

En tot ieders verbazing legt ge de drie genoemde kaarten op tafel.

Deze truc berust hierop, dat ge zorgt de onderste kaart van het spel te hebben gezien, voor gij het achteloos op de tafel gooit en uitspreidt. Ge moet

er daarbij evenwel voor zorgen, dat ge de onderste kaart goed in het oog houdt, zoodat ge precies weet waar die ligt. Dit was in ons geval schoppen zes. Nu vraagt ge iemand schoppen zes te trekken. Er is natuurlijk één kans op de 52 dat de truc mislukt, n.l. wanneer hij werkelijk schoppen zes zou trekken, maar die kans is zeer gering. Hij trekt dus een andere kaart — ruiten tien, die hij u ongezien overhandigt. Gij zelf ziet haar echter wel en vraagt nu voor de volgende kaart ruiten tien te trekken. Ge krijgt dan bijvoorbeeld klaveren aas en zegt dan zelf klaveren aas te zullen opnemen, maar neemt natuurlijk de schoppen zes, de eenige kaart die ge wist te liggen. Op die manier hebt ge dus de drie gevraagde kaarten bijeen.

De truc vereischt niet de minste oefening, alleen moet men er voor zorgen, dat men met een air van zekerheid optreedt en dat ook de kaarten schijnbaar zeer achteloos over de tafel verspreid worden. En dan vooral, blijf niet voortdurend op de eene kaart staren die u bekend is, maar let alleen maar bij het uitspreiden der kaarten goed op waar deze eene ligt en onthoud de plek.

ONZE GOOCHELTOEREN

XII

We zullen ditmaal eens een toertje met de kaart geven. De meeste trucs met kaarten, die we den beroeps-goochelaar zien verrichten, berusten uitsluitend op handigheid en vingervlugheid en zijn voor ongeoeffenden buitengewoon moeilijk: toeren met kaarten goed te doen vereischt in den regel een oefening van jaren. Toch zijn er wel enkele kaartentrucs, die ook op eenvoudiger wijze verricht kunnen worden. Van deze zullen wij er zoo nu en dan hier een vermelden.

Allereerst een zeer gemakkelijke, die iedereen kan uitvoeren. Zij komt hierop neer, dat men iemand uit het gezelschap uit een op tafel, met de beelden naar beneden uitgespreid spel kaarten, de kaart laat zien, die men wil dat hij trekt.

Ge noemt een kaart en verzoekt een der aanwe-

'T NIEUWJAARSWENSCHEN IN DEN SCHOUWBURG

DOOR J. SCHUITMAKER Cz.

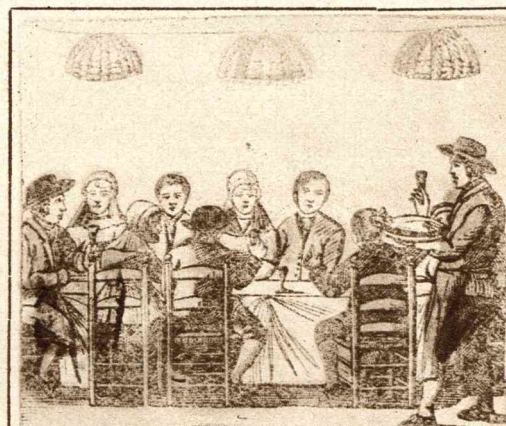
Tot blijdschap der gasten, ter eer van het Paar,
Voegt nu ook een dansje in 't rond met elkaar.
Kom, lustig, mijn Kloris! — Mijn Roosje, kom,
Wij trawen te samen en dansen er bij!

ROOKT Spatram

vooral in de 17e en 18e eeuw. Ze vielen zeer in den smaak van het publiek. Maar de boeren en boerinnen waren altijd geïdealiseerd, evenals hun

Zie, bij PIETREEL is nu alles reeds klaar!
Daar bestrooien de kleinen 't jeugdige Paar
Met bloemen en lover, en moeder roept uit:
Komt binnen! Weet welkom, gij Brigom en Bruid.

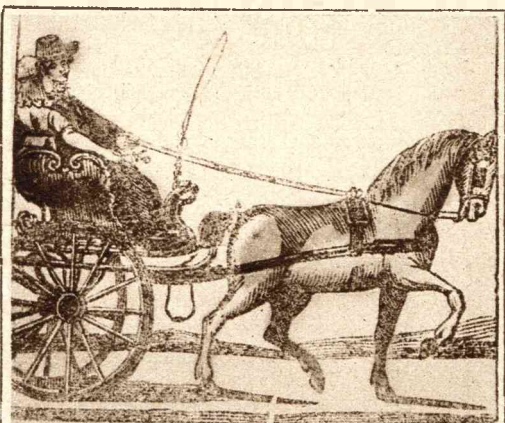
Hier komt hij welc vrolijk en brengt aan den disch
De spijze, de hant en wat meer nog er is;
Eet smakelijk zamen en drinkt nog eens níl
Op 't welzijn van beiden, van Brigom en Bruid.

Het uitspreken van 'n Nieuwjaarswensch op het tooneel is 'n heel oude traditie. Al lang vóór de stichting van den eersten schouwburg in Amsterdam (die in 1617 op de Keizersgracht bij de Berenstraat werd gebouwd) spraken de Rederijkers hun wenschen uit op het tooneel. Dat was dus nog vóór 1575, toen het Nieuwjaar samenviel met het Kerstfeest. Maar in welk jaar precies de eerste voorstelling van *Kloris en Roosje* in den stadsschouwburg plaats vond, is niet bekend.

Arend Fokke, die eenige Nieuwjaarswenschen heeft geschreven voor het tooneelstukje, noemt het jaar 1704. Het is ook niet bekend, wie de auteur was van 't zoo buitengewoon populaire zangspelletje. Niemand zal beweren, dat deze boeren-opera hooge poëzie bevat, maar een stuk, dat het zoo lang uithoudt, moet toch zeker bijzondere verdiensten hebben. „*Kloris en Roosje*” heeft in den loop der jaren vele veranderingen ondergaan. Heel wat schrijvers hebben er aan gewerkt, niet allen te zamen maar de een na den ander. Telkens onderging het stukje 'n verjongingskuur. Boerenbruiloften werden dikwijls vertoond op het tooneel,

Beide zangstukken hielden zich lang staande. Toen Cloris en Roosje 25 jaar gevrijd hadden, heeft een andere tooneelschrijver ze laten trouwen. Zóó ontstond: „*De Bruiloft van Kloris en Roosje*.” Dit aardige stelletje werd zeer populair, zoo zelfs, dat we nu nog elk jaar graag op hun bruiloft komen. Ze zullen nu voor de 221-ste maal gaan trouwen op ons Amsterdamsch tooneel. En ze blijven nog altijd even jong en frisch. 'n Prestatie van belang! Er zijn een heel groot aantal prenten en schilderijen van gemaakt. De bekendste is die van *Cornelis Troost*, die zich in 't Mauritshuis in den Haag bevindt. 'n Kopie er van komt voor in 't Januarinummer van 1923 van dit blad. Als vervaardiger van den tekst worden genoemd Thomas van Malsem, Jacob van Rijndorp en Dirk Buisere. Ook Jacob van Lennep heeft er in zijn tijd aan gewerkt. De hierbij gevoegde prentjes zijn ontleend aan een prent, de geschiedenis van Kloris en Roosje verhalend.

De verschillende Nieuwjaarswenschen, die Thomasvaer uitspreekt, zijn elk jaar natuurlijk weer anders.

Zie Kloris en Roosje, wat rijden zij snel!
Zij zitten daar zamen zoo goed en zoo wel;
Zij zijn zoo gelukkig, daar welhaast de trouw
Aan Kloris zijn Roosje zal schenken tot vrouw.

AAN DE ABONNÉ'S
Wij berichten hiermede, dat in de week van 7 Januari aan alle abonné's op ons blad, een fraai geïllustr. maand-Scheurkalender zal worden gezonden. Wij vertrouwen, dat dit onzen abonné's aangenaam zal zijn.

gemaakt en hij noemt haar „een frissche rozenknop.” Maar haar naam wordt niet genoemd. Daarna ontstond er 'n ander herdersspel, dat ook vertoond werd en goeden opgang maakte. Het was op rijm geschreven (zooals alle tooneelspelen vroeger, de treurspelen, zoowel als „de sotte cluyten”). Daar was ook muziek bij gemaakt en het heette: „*Vrijadje van Cloris en Roosje*.”

Weet U: dat **Victoria-Water** uit natuurkracht is ontstaan?
Weet U: dat **Victoria-Water** dikwijls wonderen heeft [gedaan?

Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch,
U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

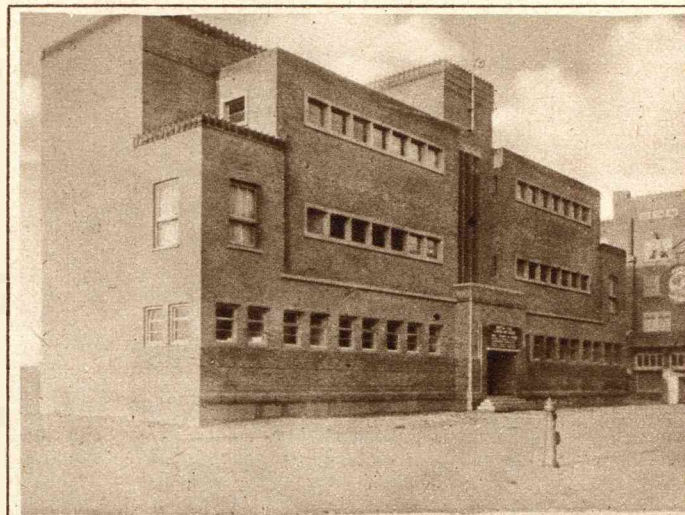
Oberlahnstein.

Ook de anders doen mede en dansen in 't rond,
Wat gaat dat gezwind en hoe hoog van den grond!
Springt op maar! Springt op maar! Toe, vrienden, vooruit
Volgt ouden en jongen den Brigom en Bruid.

De brug over den Groenburgwal bij de Staalstraat wordt binnenkort vernieuwd, daar deze hoog noodige reparatie vereischt. Men is het nog niet eens of er een ander soort brug of weder een houten bascule brug zal komen. Zoo eenigzins mogelijk zal aan het laatste plan gevolg worden gegeven in verband met het behoud van stadsschoon. De foto geeft ook een duidelijk beeld van dit schilderachtig plekje met zijn mooi geveltje in de Staalstraat. Rechts: De op 22 December geopende nieuwe bijzondere school, de Prinsessenschool.

HET SPOOK
VAN DE RUÏNE

Het was een allerliefst landhuis, dat mevrouw Baanders gehuurd had na den dood van haar man. Ze was een echt „buitenmensch” altijd geweest, en de jaren dat ze met haar man in de groote steden gewoond had, waren haar soms een beproeving geweest. Geen wonder, dat zij, toen haar man stierf, weer buiten ging wonen en het was bovendien goedkoop ook. Zij moest van een klein ambtenaarspensioen leven met Tiny haar dochter. Twee kinderen had zij, maar Eduard was naar Indië, had daar 'n goeie betrekking en zoo waren de twee dames alleen. Eigenlijk was Tiny nog maar een „dametje.” Ze was pas zeventien, een mooi meisje, groot voor haar leeftijd en in het dorp, waar ze zich nu gevestigd hadden, kreeg ze spoedig 'n „bende” kennissen. Tiny was niet alleen mooi maar ook geestig en begaafd. Zij speelde prachtig piano en zong als 'n lijstster, al hadden de omstandigheden, waarin mijnheer Baanders was, het niet toegelaten haar kostbare zanglessen te geven.

De „bende”, zoo werd het troepje jongelui waartoe Tiny behoorde kortweg genoemd, was wel het leukste troepje van het dorp. Zij maakten met elkaar fietstochten, hadden 'n tennisbaan, gingen roeien, en als het winter was waren er muziek en dansavonden, werd er tooneelgespeeld, gezongen en gedanst.

De avonden hadden soms plaats in een gehuurd zaaltje, maar ook vaak in het huis van een van de leden van de bende en zoo ontving Tiny ook een uitnodiging voor een muziekkavondje bij de van Wouden's.

Mijnheer van Wouden was dokter, de vriend van het dorp, de toevlucht voor de zieken, terwijl zijn lieve vrouw de toevlucht was voor armen en hulpbehoevenden. Gelukkig maar dat dokter van Wouden rijk was. Dat wisten de minder goeden in het dorp te vertellen, als ze na vele bezoeken van dokter een zeer, zeer bescheiden rekening ontvingen of soms in het geheel geen.

„Het liefst zou ik iedereen voor niets helpen”, zei de dokter altijd, maar hij had twee zoons en een dochter die hij dan tekort zou doen, dus... Die twee zoons en de dochter waren het hart van de „Bende” en de avondjes bij van Wouden waren de glorie van de winteravonden.

Natuurlijk ging Tiny er heen, want Jozef, de jongste zoon, maakte Tiny het hof en zij vond hem 'n lieven jongen, zooals ze het noemde. Er was echter geen sprake van een verlovings, want Tony was nog te jong.

Toch had Tiny den avond waarvan ik vertel weinig lust om te gaan. Het huisje waar zij met mama woonde lag ruim een kwartier buiten het dorp, en men moest een weg gaan door een groot bosch, dat gehoord had bij een oud kasteel, dat geheel verdwenen was, op een ouden toren na, „de ruïne” genoemd. De toren met nog 'n paar stukken muur was 'n schilderachtig plekje in het bosch, daarom had het gemeentebestuur het zoo laten staan, en vele vreemdelingen zochten des zomers dat schilderachtig oord op.

Maar nu sinds eenige weken vertelde men in het dorp dat het op de ruïne spookte. Een boer, die laat van het land kwam, had het 't eerst gehoord. De klok in den toren had zachtjes geklept!

Wat klonk dat geheimzinnig.

„Een attractie meer voor ons dorp”, zei Jozef, die het op 'n avond aan „de Bende” vertelde, toen de oude boer het aan den dokter verteld had.

Na dien hadden nog anderen het klokgelui ook gehoord, en altijd des avonds als het goed donker was. Een paar dagen geleden was Doortje, het dienstmeisje van mevrouw Baanders doodsbleek het huis binnen gestormd. Zij had de boodschappen, die zij in het dorp gehaald had, op den grond laten vallen en zelf viel ze op een stoel neer, en trilde over al haar leden. Toen Tiny haar wat te drinken had gegeven en mevrouw Baanders het voorhoofd van het meisje met wat eau de cologne gebet had, kwam ze wat tot haar zelve en vertelde rillende dat ze het spook echt gezien had. Ze was in het dorp wat lang blijven praten en nu was het al geheel donker op den terugweg. Dicht bij de ruïne was ze wat vlugger gaan loopen, had toen opeens weer het torenklokje gehoord en een donkere gedaante had zij uit den toren omlaag zien zweven tusschen de boomen. Gerend had ze om thuis te komen! Nooit, nooit weer zou ze 's avonds langs de ruïne gaan en ze besloot mevrouw maar te verlaten en in het dorp te gaan dienen.

Dat laatste was het ergste van al. Doortje was een keurig meisje, doodeerlijk en veel verstandiger dan de meeste boereerdeentjes van het dorp. Geen enkel meisje wilde dienen in het afgelegen huis waar geen man in huis was bovendien. Alleen Doortje had het aangedurfd en nu ging die weg! In elk geval wilde Doortje, op den avond dat Tiny naar de van Wouden's zou gaan, haar niet komen

HERINNERINGEN

'k Herinner mij heel goed,
Dat 'k opstond en beneden kwam
Voor mijn ontbijt met havermout,
En dan van vrouwlief afscheid nam.

'k Herinner mij heel goed,
Toen ik haar zei: „Dag vrouwtje”, dat
Zij mij iets vroeg, waarop 'k hernam:
„Heusch, 'k zal het niet vergeten, schat.”

'k Herinner mij heel goed,
Dat, wijl ik naar de halte loop
Der tram, waarmee 'k steeds ga naar stad,
Mijn zakdoek legde in een knoop.

'k Herinner mij heel goed,
Dat 'k in de tram las 't ochtendblad,
Maar ik herinner mij niet meer
Waarvoor 'k die knoop gemaakt toch had.
A. T.

afhalen en lust om alleen in pikdonker terug te komen, had ze ook niet. Het verlangen echter, Jozef te ontmoeten, was oorzaak dat ze toch maar ging. Bovendien moest ze met een paar anderen een klein tooneelstukje vertoonen.

Toen ze ging was het al schemeravond, maar geen klokgelui weerklonk.

„Gek hé, dat het spook alleen komt als het nacht is!” zei ze tegen de andere jongelui.

„Dat is zoo de gewoonte van spookverschijningen en geesten” meende een van hen.

„Wat leuk, dat je straks alleen naar huis moet,” plaagde een der meisjes.

„Noem je dat leuk?” riep Tiny.

„Je bent toch niet bang? Je gelooft toch niet dat het spookt?” riepen een paar door elkaar.

„Nee, bang ben ik niet voor iets wat ik zien kan, voor iets waarvan ik weet wat het is. Maar dit is zoo iets gek. Zoo gehelmsinnig.”

„Wel, ga het dan onderzoeken!” stelde er een voor.

„Ik ben overdag al eens in de ruïne geweest en heb de onderste steenen trap van den toren beklimmen, verder klimmen gaat niet want de houten trap is geheel vergaan en afgebroken.

„Dat is dapper van je. En zag je niets?”

„Nee, in 't geheel niet. Dat is juist zoo gek. En toch is er een. Doortje heeft het gezien!”

„Ach verbeelding!”

„Nee, zoo is Doortje niet.”

„In elk geval breng ik je thuis Tiny”, zei Jozef.

„Welneen. Dat is toch geen gewoonte bij „de Bende.” Bovendien ga ik vroeg naar huis, zooals jullie weet, omdat moeder niet graag lang alleen is.”

„O ja, je bent „de man in huis hé?” plaagde Jozef.

„Ze slaapt met een bijl bij haar bed!” riep een ander.

„Een rustig gevoel voor je moeder, dat je zoo'n mannetjesputter bent.”

„Kenau Hasselaar was er maar 'n beestje bij,” lachte Tiny terug, want zij kon een plagerijtje zeer goed verdragen.

Toen het half elf was ging Tiny heen. Het speet iedereen geweldig, want men was nog zoo gezellig bij elkaar. Het zou wel middernacht worden voor de anderen gingen.

Welgemoed stapte het meisje voort. Wel was het zeer donker, maar zij had een zaklantaarn in haar mantelzak en af en toe verlichtte zij daarmee haar weg. Het was guur weer. Echt najaar. De wind was in den loop van den avond een storm geworden, maar het meisje had 't windje achter en liep vlug voort.

Nu nog het pad door het bosch. In vijf minuten was zij thuis.

Vlak bij de ruïne was ze al en ze moest natuurlijk aan het spook denken. Daar de ruïne op een open plek stond, had de storm er vrij spel en loeide om den ouden bouwvalligen toren. Opeens hoorde Tiny de klok in den toren zachtjes kleppen.

„Natuurlijk door den storm,” dacht ze, maar toen opeens zag ze iets omlaag vallen en met een zwaren bons neer komen. Tegelijkertijd vlogen twee donkere gedaanten door de lucht. Even sloot Tiny angstig de oogen. Toen wilde ze vluchten maar zij voelde een slag op haar hoofd en viel bewusteloos neer.

Even later knielde Jozef bij het meisje neer. Hij had het niets prettig gevonden dat ze alleen naar huis ging. Anders kwam Doortje haar altijd halen, maar nu...

Stil had hij het vertrek verlaten en was Tiny achter na gegaan. Toen hij bij de ruïne kwam lag ze daar bewusteloos. Hij tilde haar in zijn sterke armen en droeg haar naar haar huis, waar de twee vrouwen hevig verschrikt het meisje verzorgden,

AMSTERDAMMERTJES

VISITE

Opoe was jarig.

Stil zat zij daar, in haar lage stoeltje, dicht bij de kachel — eenvoudig, burgerlijk menschje — de oude, gerimpelde handen gevouwen. Ze keek wat verwonderd rond — vond het blijkbaar wat vreemd, dat al die menschen gekomen waren om haar — dat ze haar feliciteerden „met d'r verjaardag” en „dat ze nog vele jaren gespaard mocht blijven...”

Ook Tuitje, d'r oudste dochter, werd gelukgewenscht. Hoe statig, hoe plechtig troonde zij daar achter het theeblad. Wat nam zij deftig die gelukwenschen in ontvangst... Hoe minzaam knikte ze al de kennissen toe — hoe vriendelijk vroeg zij of „de menschen” een kopje thee wilden gebruiken...

Stil mijmerde opoe: ze was toch wel knap — haar oudste. Goed en lief was ze nu voor haar. Ze had nu al voor de derde maal haar kussen in d'r rug goed gelegd en bij elken nieuwen feliciteerenden bezoeker had ze gevraagd — of moeder nu wel makkelijk zat. Och — ze kon toch wel aardig zijn — misschien beoordeelde ze haar wel verkeerd — er zat toch een goed hart in... Een glimlach schoot over haar oude, ingevallen gelaat en dankbaar knikte ze haar kind toe. Zoo erg zou het gisteren wel niet gemeend zijn — ze was zeker wat driftig geweest toen ze per ongeluk dien bak met aardappelen had laten vallen. Wat was ze uitgevaren! Niets — voor niets was ze nut; zij, Tuitje kon haar den kost geven; 't was genadebrood dat ze hier at... Als ze morgen jarig was kon zij de koekjes — de thee weer betalen. Last — niets dan last had ze van haar...

Zou 't waar zijn? — Was het dan genadebrood dat ze hier at? — Ja — 't was wel waar: ze kon niet meer zoo uit de voeten als vroeger — toen ze werkte voor haar en voor haar kind. En ook nu nog. Neen — 't was géén genade, dat ze hier at. Wie zou de aardappelen schillen — wie zou de kamer in orde houden — vegen — stof afnemen als zij het niet deed?

Opoe zat stil voor zich heen te kijken — opoe mijmerde...

't Was drukker geworden: de stemmen roezemoesden door het niet al te groote vertrek.

„Zou ik de jarige een woordje mogen toespreken?” De plotselinge stilte, die volgde, deed opoe opschrikken. Waar was ze? — O, ja — ze was jarig — en buurman wou wat zeggen...

Recht tegenover haar zat hij — met z'n scherpe, diepliggende oogen keek hij haar aan; zijn gladgeschoren, puntig-voortstekende kin klepte langzaam en plechtig op en neer. Hij sprak over blijven en gezegenden ouderdom...

Het deed hem zoo'n onuitsprekelijk genoegen, dat hij dezen dag meê had mogen vieren...

Kon ze dan ook niet meer voort zooals vroeger en kon ze niet meer werken...

„Opoe kan wel werken! — Opoe kan alles nog — alles hoor!” — een schrille, brutale jongensstem klonk door de kamer — verbrak de plechtige stilte bij de zacht-zalvende woorden van den redevoerenden buurman.

En opoe, die gedurende de „preek” stil en lijdzaam ja had geknipt — ze leefde op, lachte haar neef toe.

De jongen werd de kamer uitgestuurd: „hij moest weten, hoe hij zich te gedragen had als er visite was...”

De buurman femelde door....

N. J. P. S.

terwijl Jozef vertelde hoe hij haar nagelopen was en haar gevonden had.

Tiny was aan het hoofd gewond en Jozef ging met een lantaarn naar de ruïne en zag, dat een stuk van den toren naar omlaag gewaaid was. Stellig had een steen het meisje getroffen.

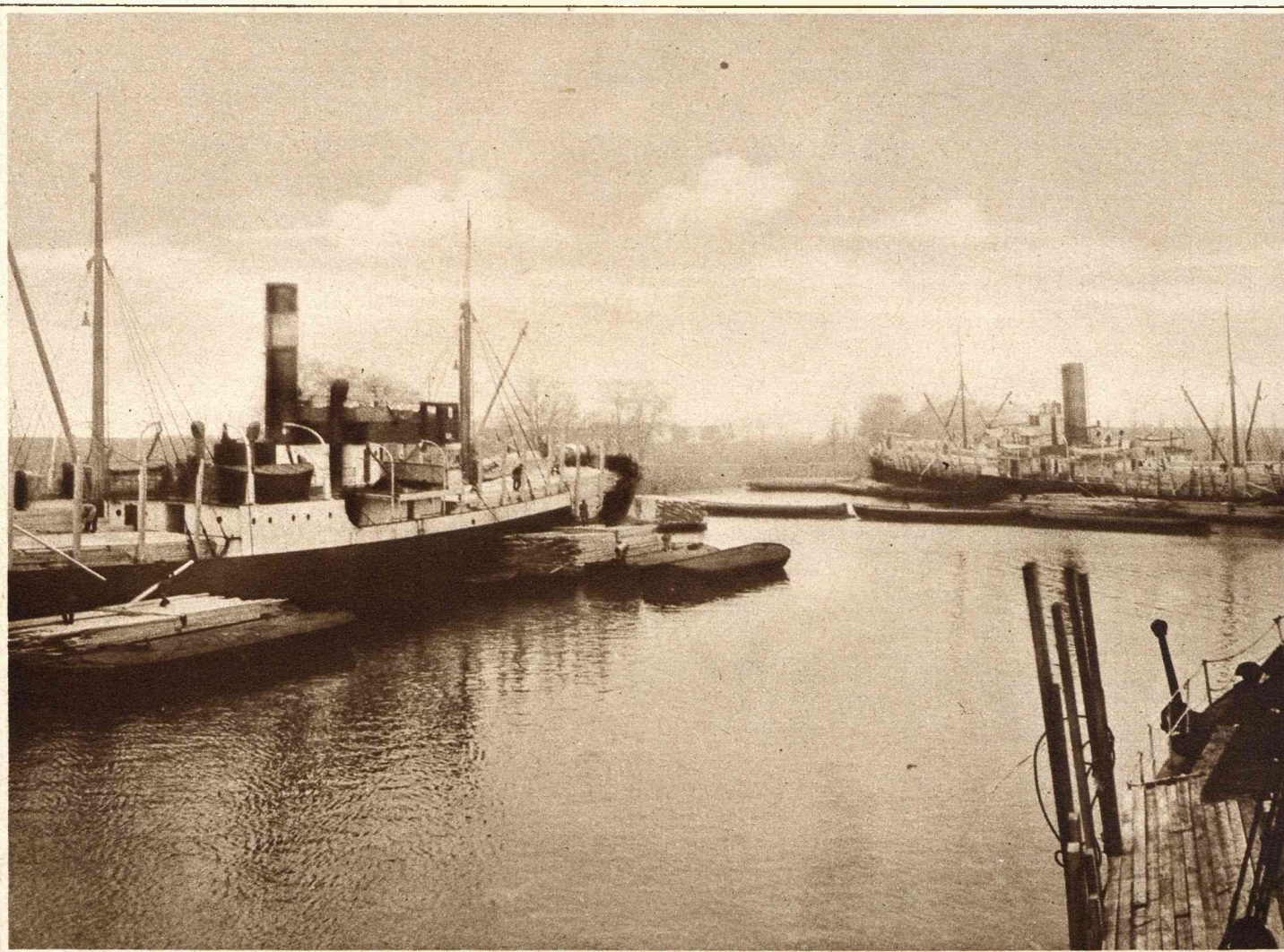
Bij het opruimen van den boel vond men de oude klok geheel in elkaar gedrukt en erin zat een groot nest. Aan de overblijfselen van het nest zag men dat er groote vogels, uilen of zooiets in gewoond hadden. De zwarte gedaanten in de lucht waren stellig groote uilen geweest, die 's nachts op roof uitgingen.

Zoo was het raadsel van de klok en het spook van de ruïne opgelost. De burgemeester liet de ruïne nu verder afbreken, omdat die gevaarlijk bleek en er werden eenige aardige villa's gebouwd, zodat mevrouw Baanders niet meer zoo eenzaam woonde.

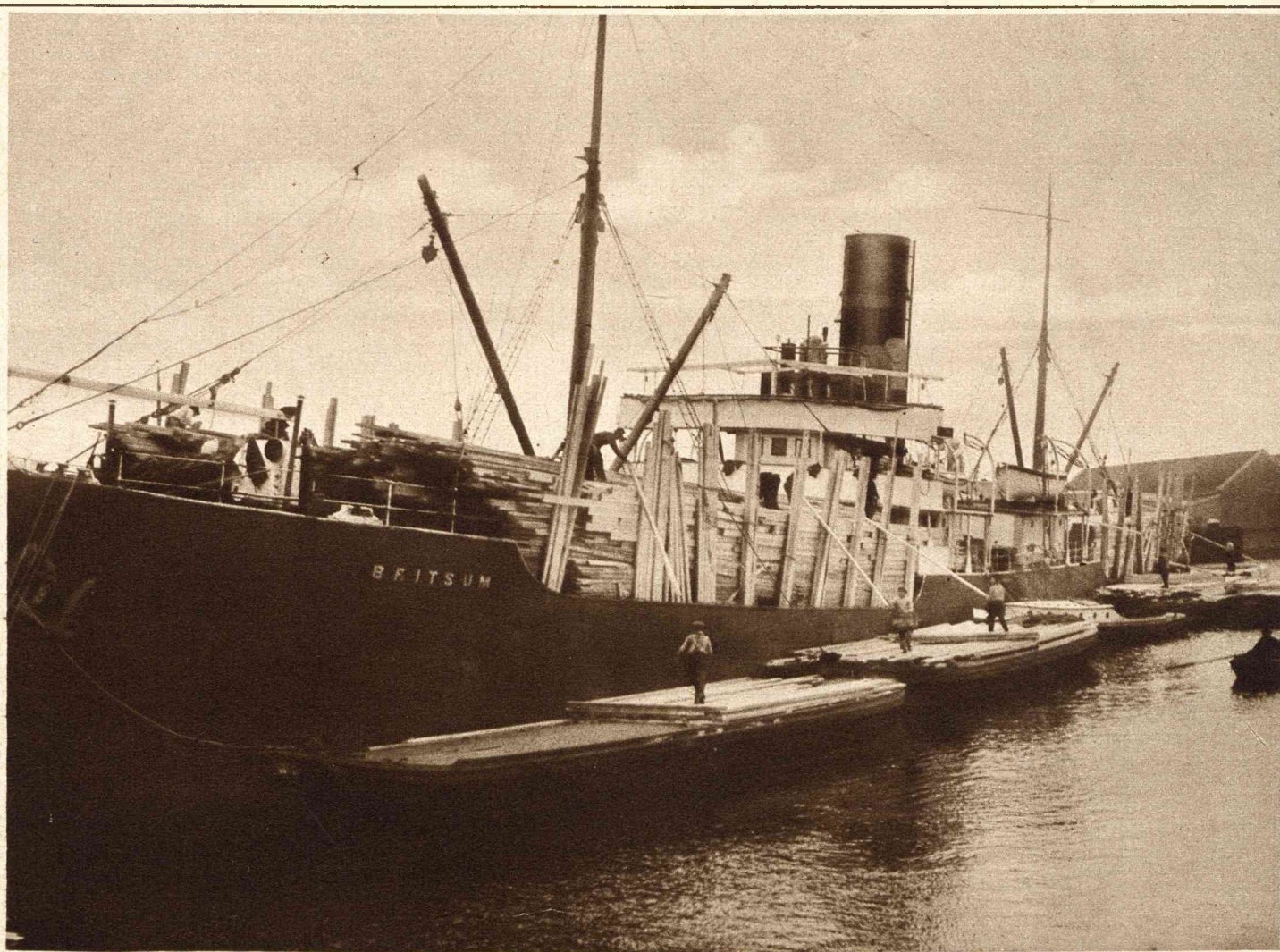
In een van die villa's woonde een paar jaar later Tiny met Jozef, haar man.

TINE LANGERHORST.

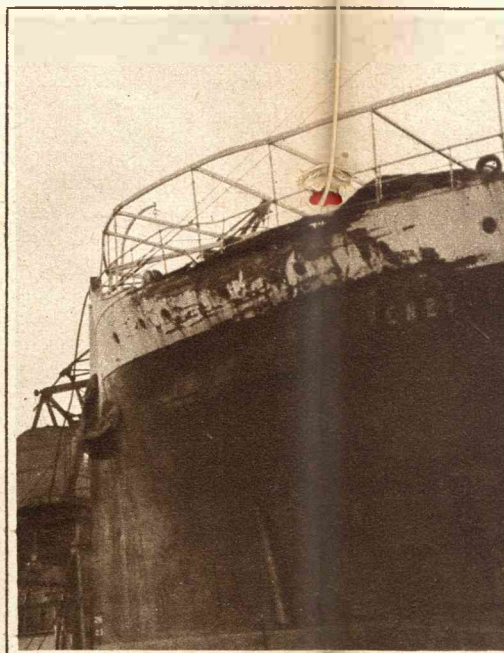
UIT DE AMSTERDAMSCHEN EN D

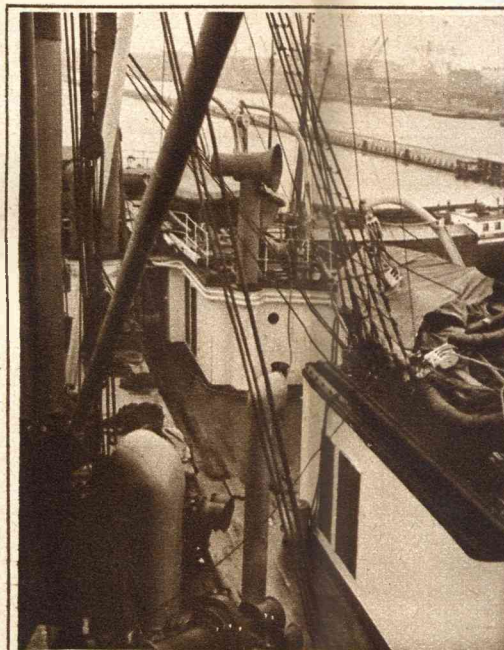
Uit de Zaanlandsche haven I — De laatste houtbooten in de Zaanlandsche haven — het houttransport-seizoen is afgelopen — hebben nog een paar zware ladingen aangebracht.

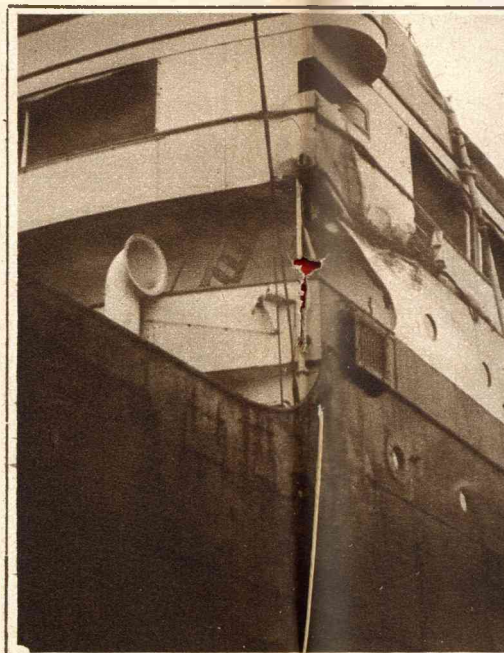
Uit de Zaanlandsche haven III — Ook de Britsum maakte slagzij.

Zaterdag zijn in het Noordzeekanaal bij de binnenkomende *Rugia* van de Bremer Lloyd en de *Venezuela* van den Kon. West Indischen overheid elkaar in aanvaring gekomen. Beide schepen zijn waterlijnen beschadigd. De *Venezuela*, die tenen een deuk in den kop, die op bovenstaande is.

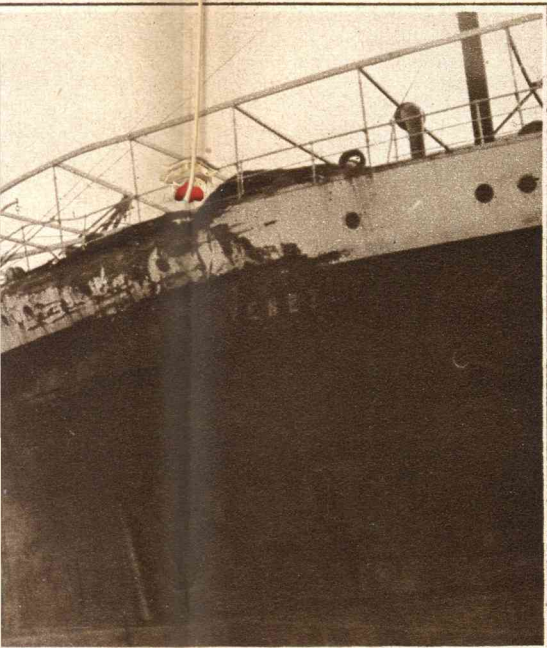

Een der reddingsbooten van de *Rugia*, die in de aanvaring werd verpletterd.

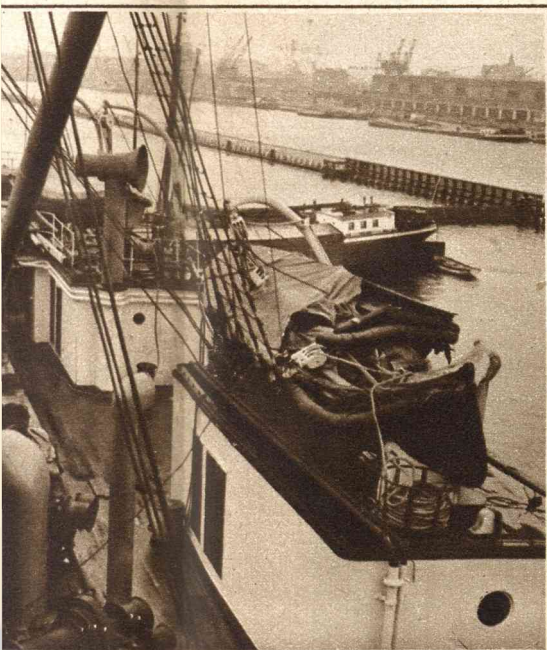

De deuk in 't dek van de *Rugia*, zooals die van buiten af te zien is.

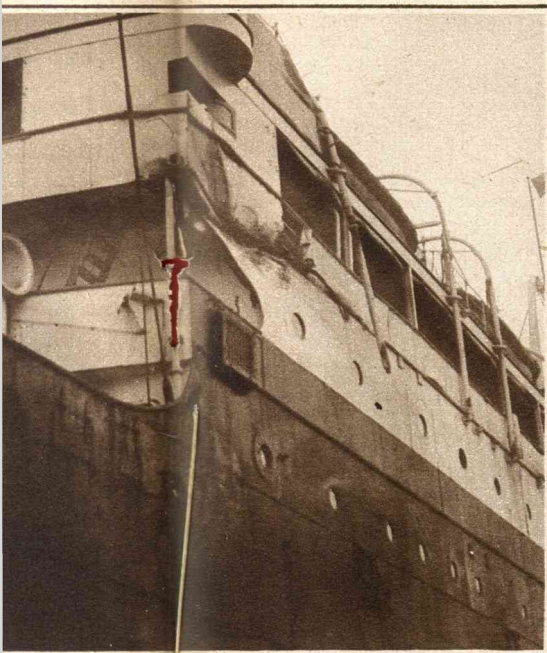
E EN DE ZAANDAMSCH E HAVEN

in het Noordzeekanaal bij de Hembrug de
nde *Rugia* van de Bremer Lloyd en de uitvarende
van den Kon. West Indischen Maildienst, met
nvaring gekomen. Beide schepen zijn boven de
beschadigd. De *Venezuela*, die terugkeerde, kreeg
den kop, die op bovenstaande foto te zien is.

reddingsbooten van de *Rugia*, die bij de aan-
varing werd verpletterd.

ruk in 't dek, der *Rugia*, zooals die van
buiten af te zien is.

Uit de Zaanse haven II — Door de groote deklust hebben de binnenkomende booten zware slagzij, zooals uit boven-
staande foto van de *Ester* al zeer duidelijk uitkomt.

Uit de Zaanse haven IV — De lossing van het s.s. *Ester*.

Zaanse
bekende
W. Filarski,
J. F. Tielens.

IN HET DONKER

DOOR

W. VAN APPELTERE

Het volgende voorval is nu reeds tal van jaren geleden en ik kan het daarom nu hier wel vertellen, zonder dat dit voor den man die erbij betrokken was eenig gevaar kan opleveren.

Ik zat dan op een avond met mijn besten vriend Smits in ons gewone hoekje van het café; ik vermaakte mij met de voorbijgangers gade te slaan, terwijl Smits zich onledig hield met het Avondblad. Maar plots merkte ik hoe mijn vriend het blad liet zakken, toen droomerig voor zich uitstarende en af en toe langzaam het hoofd schudde, waarbij een eigenaardige glimlach om zijn lippen speelde. Dit gedrag leek mij een weinig vreemd en ik vroeg hem dan ook welk artikel in het Avondblad hem in deze stemming bracht. Zonder te antwoorden, reikte hij mij het blad over en wees op het volgende berichtje:

In verband met de inbraak bij den heer D. alhier, waarover wij vorige week uitvoerig schreven, is aangehouden een zekere L., welke door de politie zal worden gehoord. De schoenen hebben tot dusver nog geen spoor opgeleverd." En op mijn verbaasden blik, die volkomen uitdrukte dat ik van het heele geval geen jota snapte, zei hij: „Het is een lange geschiedenis, waarin het toeval mij leelijke parten gespeeld heeft. Jou, als mijn besten vriend, kan ik het wel vertellen, maar alleen onder de grootste geheimhouding en hier in het café zal het moeilijk gaan, laten wij opstappen en je kamer opzoeken."

Onnoodig te zeggen dat hij in hooge mate mijn nieuwsgierigheid had opgewekt en toen wij mijn kamer bereikt hadden, kon ik het bijna niet meer uithouden.

Smits viel in een gemakkelijken stoel neer, terwijl ik mij in een hoekje van de canapé vleide en hij begon:

Zoals gezegd, het toeval heeft mij bij die gelegenheid een leelijke poets gebakken en ik reken op je absolute stilzwijgendheid daar je mij in het tegenovergestelde geval in de grootste moeilijkheden kunt brengen.

Zoals je weet, bewoon ik sinds enkele weken een nieuw huis aan den buitenkant van de stad, waar nog steeds gebouwd wordt en waar alles nog in een chaotische wanorde verkeert. De bestrating is nog niet gelegd, lantaarns nog niet geplaatst en overal stuit men op steenhoopen en andere bouwmaterialen.

Den nacht waarin de noodlottige geschiedenis zich afspeelde, kwam ik thuis van een bal bij den bankier Roovers, dat ik alleen had moeten bezoeken, daar Tine den laatsten tijd veel last had van zenuwhoofdpijnen en er de voorkeur aan gaf thuis te blijven. Mijn rijtuig moest ik reeds bij het begin van de straat verlaten en te voet scharrelde ik in het donker verder door het zand, strompelde nu eens tegen een tobbe kalk, struikelde dan eens over een plank en stapte in ontelbare plassen, want het had dien ganschen avond geregend en ook nu nog viel het water in stroomen van de lucht. Na al dat getob in het donker bereikte ik dan eindelijk doornat en onder het uiten van tal van verwenschingen mijn huisdeur en het sloeg juist half twee toen ik mijn huissleutel in het slot stak. De sleutel paste precies, draaide makkelijk een halven slag om, maar stuitte toen plotseling en het was mij niet meer mogelijk er ook maar eenigszins beweging in te brengen.

Daar stond ik nu, om half twee in den nacht, in het donker, voor mijn huisdeur die ik niet open kon krijgen, terwijl de regen en de wind zonder erbarmen hun spel met mij speelden.

Je voelt het beroerde van de situatie, nietwaar? En wat te doen? Bellen? De dienstbode wekken? Ik voelde direct de onmogelijkheid daarvan. Mijn dienstbode zou natuurlijk de laatste in de buurt zijn die mijn noodgelui hoorde en mijn Tine absoluut de eerste. En dat wilde ik met het oog op haar zenuwhoofdpijnen vermijden, zij mocht voor alles niet in haar rust gestoord worden.

Wat dan te doen? Ja, als ik nog in mijn oude buurt woonde, daar had ik genoeg kennissen en vrienden, jou onder anderen, om bij aan te kloppen. Hier in deze nieuwe buurt was iedereen mij vreemd, behalve mijn naaste buurman, mijnheer Derksen, een oud rentenierend militair, met wien ik wel eens een praatje over de schutting had gemaakt, maar die niet een van de vriendelijksten was.

Ik was intusschen door- en doornat geworden tot mij plots een idee door het hoofd schoot. Ik herinnerde mij dat het raampje naast de huisdeur van een zwakke sluiting was voorzien en ook dat reeds lang met mijzelf had afgesproken die

door een meer soliede te doen vervangen. „Een dikke sluiting was mijn redding. Zonder bedenken, nam ik mijn zakmes en moeite in het knipje van binnen

terug te duwen en het raampje te openen.

Het volgende oogenblik stond ik in de vestibule en zegende mijn ingaving, waardoor ik Tine niet in haar rust had behoeven te storen.

Zoals je weet, heeft Tine steeds een onbegrijpelijken angst voor gas en zij zal dan ook nooit gaan slapen zonder den meter af te sluiten. Wanneer ik evenwel uitga, zet zij volgens afspraak op de tafel aan het eind van de gang een kaars en lucifers neer en dus was mijn eerste werk de tafel in het duister op te zoeken.

Vreemd genoeg echter stond de tafel niet in den rechter-, maar in den linkerhoek en noch kandelelaar, noch lucifers waren op haar te vinden. Verwonderd zocht ik op den tast naar de deur van de eetkamer in de hoop op het buffet een en ander te vinden.

Onzeker gaande door de eetkamer bonsde ik tegen een stoel op, waarbij ik mijn scheen bezerde en merkte tevens een sterke sigarenlucht op, die in de kamer scheen te hangen. Je weet, nietwaar, dat ik nooit sigaren rook en ik pijnigde vergeefs mijn hersenen met de vraag wie mijn vrouw gedurende dien avond gezelschap had gehouden en daarbij zulke zware sigaren had gerookt.

Eindelijk dan vond ik het buffet, dat schijnbaar ook al van plaats was veranderd, maar ja, in het donker vergist men zich licht en ik gaf mij er dan verder ook geen rekenschap van. Doch ook hier was niets te vinden dat op lucifers geleek en ten einde raad besloot ik dan in godsnaam maar in het donker mijn schoenen uit te trekken en naar

dwijnen in het kleedkamertje dat naast de slaapkamer ligt en waarvan de deur openstond.

En terwijl ik daar weggroep tusschen jassen en broeken, zie ik hoe mijn buurman zich omdraait en recht op gaat zitten. Hij kijkt even op zijn horloge en zal zich juist weer neerleggen, maar steekt dan plots het hoofd op en luistert aandachtig. Ik voor mij hoor niets dan het loeien van den wind, maar hij schijnt met zijn oude militaire ooren meer op te vangen, tenminste hij gooit de dekens van zich af en stapt uit het bed.

Mijn angst, wie, in 's hemelsnaam, wie beschrijft mijn angst.

Daar trekt mij de kerel een la van zijn nachttafel open en haalt er een revolver uit, die hij naziet of zij wel geladen is.

Mijn hart bonst in mijn keel en elk oogenblik verwacht ik dat hij mij tusschen de jassen en broeken uit zal trekken en mij dien proppenschiet onder mijn neus duwt.

Maar goddank, hij schijnt mijn aanwezigheid niet te vermoeden en begeeft zich naar de tegenoverliggende deur, die ik zoo zorgvuldig gesloten had. Nog hoor ik hem mompelen: „Vreemd, ik herinner mij toch niet gesloten te hebben," en daar is hij al op de gang verdwenen. Intusschen schieten mij tal van gedachten door het hoofd. Zal ik hem, wanneer hij terugkomt, tegemoet treden en hem de zaak volledig uitleggen? Maar neen, dank je wel, wie weet, schiet hij mij in zijn drift à bout portant in mijn huid en dan ben ik nog verder van huis. Een spannende tien minuten verlopen, dan komt hij terug, kruipt weer in zijn bed, terwijl hij mompelt: „Ik meende toch zeker iets gehoord te hebben," en legt de revolver naast zich op het nachttafeltje.

En toen, beste kerel, heb ik daar tusschen die jassen en broeken volle anderhalf uur in mijn druipnatte kleeren staan wachten, totdat het mijnheer Derksen liefde mij door een zacht gesnork aan te kondigen dat hij weer sliep en alles veilig was.

Het sloeg vier uur toen ik het waagde uit mijn schuilhoek te voorschijn te komen en als een dief in den nacht langs zijn bed de gang op te sluipen. Voorzichtig de trap af en toen de eetkamer opgezocht om mijn schoenen terug te halen. Maar o, strop, de eetkamer had mijn buurman voor mij afgesloten. Nu je voelt dat ik geen zin had mij lang om die schoenen te bekommeren en dus spoedde ik mij door hetzelfde raampje weer naar buiten.

Daar stond ik dan weer buiten in den regen en de modder. Een massa tijd en een paar schoenen verspeeld voor niets. Op mijn sokken door de modder baggerend, bereikte ik mijn huis, opende hier op dezelfde wijze het raampje naast de huisdeur en klom naar binnen. Het sloeg buiten half vijf toen ik de dekens over mijn hoofd trok...

Den volgende morgen stapte ik naar buiten met het vast voornemen mijnheer Derksen op te zoeken en hem onder opsomming van alle details mijn excuses aan te bieden. Maar hij kwam mij al tegemoet gerend en barstte in een stortvloed van woorden los.

„Allemachtig, mijnheer, het is een schandaal, moeten wij ons dan zoo maar in ons bed laten vermoorden? Je bed stelen ze onder je vandaan zonder dat je het merkt, halen je huis leeg en de politie slaapt intusschen. Kijk eens hier."

En hij bracht mij in de eetkamer die geheel en al onderst boven was gehaald. De inhoud van kasten en laden lag over den grond verspreid en het was duidelijk dat behalve ik, meer menschen het huis van mijnheer Derksen met een bezoek hadden vereerd dien nacht.

„Hoe zijn zij binnen gekomen?" vroeg ik, denkende aan het raampje naast de huisdeur. Hij wees mij op een van de vensters en ik zag hoe daaruit een stukje was weggesneden.

„De gewone truc van beroepsinbrekers," hernam hij, „ze snijden een ruit stuk, steken hun hand door het gat, doen het raam open en zijn binnen. Zij hebben mij waarachtig al mijn zilver medegenomen. Ik meende vannacht iets te hooren en ging naar beneden om te zien of alle deuren wel gesloten waren. Jammer genoeg heb ik in deze kamer niet gekeken, maar ik veronderstel dat mijn komst hen gestoord heeft. Dit hebben zij nog achter gelaten," en mijnheer Derksen hield mij mijn eigen schoenen onder de neus.

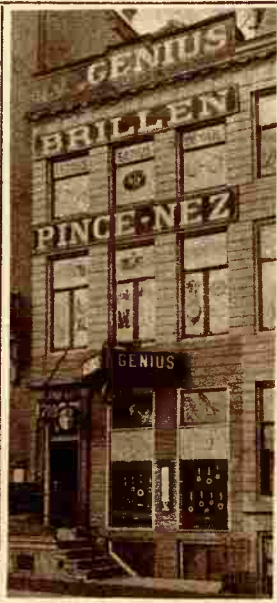
Ik hield mij goed, gaf mijn verbazing te kennen over de ongehoorde brutaliteit en zag meteen van alle plannen tot excuses maar af. Het zou den armen man nog maar meer in de war gebracht hebben.

Je begrijpt zeker nu wel, waarom dat krantenberichtje mijn aandacht zoo in beslag nam.

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

boven te gaan. Ik zette mij dus op een stoel, trok mijn schoenen uit en begaf mij opnieuw in het donker op weg.

De trap naar de bovenverdieping was spoedig gevonden en ik klom naar boven. Natuurlijk beging ik de gewone stomiteit die ieder begaat, wanneer hij in het donker een trap oploopt; boven gekomen, dacht ik nog een tree te vinden, deed een stap in de lucht en maakte een tuimeling.

Tal van verwenschingen mompelende, scharrelde ik verder en vond goed en wel de deur van onze slaapkamer, opende haar en werd aangenaam verrast door den lichtschijn van ons nachtlampje dat mij, die al een half uur in het donker tobde, vriendelijk toelachte. Ik trad binnen, sloot de deur en draaide zachtjes den sleutel om ten einde Tine niet te wekken, maar kreeg toen opeens een vreemd gevoel over mij dat er iets niet in orde was. Het is waar, ik was een beetje verward, zooals ieder die uit het donker in een schemerachtige ruimte komt, maar ik merkte toch op dat de waschtafel verdwenen was, dat de nachttafel in een anderen hoek stond en dat ook ons bed verplaatst was en dat buitendien in bed niet mijn Tine lag maar... allemachtig, mijn buurman, mijnheer Derksen.

Mijn eerste opwelling was hem wakker te porren en hem te vragen hoe hij het in godsnaam in zijn hoofd had gehaald in mijn bed te kruipen en waar hij mijn vrouw had gelaten, totdat de ware situatie mij duidelijk werd.

Zoals je weet, bestaat mijn nieuwe straat uit een aantal gelijk-gebouwde villa's en in het donker had ik mij natuurlijk in het huis vergist en een gewelddadige inbraak bij mijn buurman gepleegd.

Juist toen mij dit duidelijk werd, loeide een windvlaag om het huis, mijnheer Derksen bewoog zich een weinig en ik had nog net den tijd te ver-

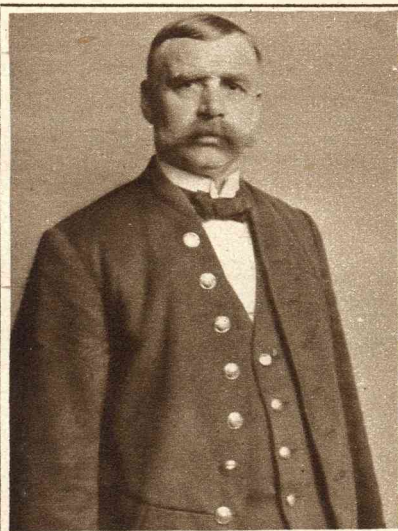
STADSNIEUWS

In het Stedelijk Museum is door een comité, onder voorzitterschap van Minister Van Karnebeek, aan de uitvoerende Commissie van de N.O.T. een door Van Welie geschilderd portretstuk aangeboden van die uitvoerende Commissie, dat wij hierboven reproduceeren. Men ziet er op, van links naar rechts, staand: S. M. D. Valstar, Dr. C. J. K. van Aalst, G. W. van der Goes, zittend Ad. Roelvink, Mr. A. MacLaine Pont, Jhr. L. P. D. Op ten Noort, G. H. Hintzen, J. van Vollenhoven.

Het Vereenigd Tooneel onder directie van Verkade en Verbeek heeft de vorige week in den Stadsschouwburg de eerste opvoering gegeven van Bernard Shaw's „St. Joanne" in de vertaling van Ed. Verkade en gemonteerd naar ontwerp van H. Th. Wijdeveld. Hierboven een tooneel uit het stuk: „Op naar Orleans!" In 't midden met opgeheven degen de Maagd van Orleans (Nel Stants); rechts van haar D. J. Lobo, als de aartsbisschop en H. Kloppers, als de Dauphin van Frankrijk, later tot koning gekroond; links van haar Dio Huysmans, als de Hertog van Tremouille; geheel beneden Willem Hunsche als kapitein.

A. D. R. Klaver, opzichter in het Stedelijk Museum vierde 1 Januari 1925 zijn 25-jarig jubileum als zoodanig.

De Amsterdamsche politie-agenten reden, als ze met hun beiden op surveillance gingen, gewoonlijk *naast* elkaar, wat onwillekeurig aanleiding gaf tot het voeren van gesprekken en bijgevolg tot mindere opmerkzaamheid. Er is daarom een order uitgevaardigd door den hoofdcommissaris, dat voortaan de agenten *achter* elkaar moeten rijden, met een tusschenruimte van 25 M. tusschen beiden. Links: zooals het was, rechts: zooals het is.

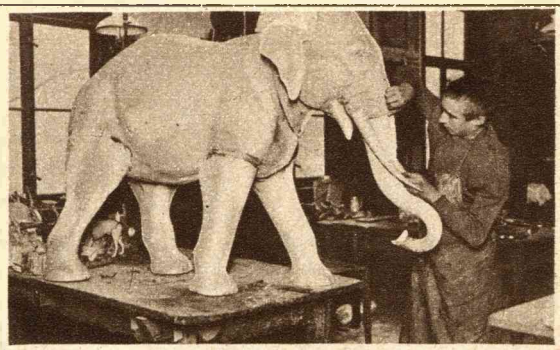

De storm, die het einde van 1924 heeft gekenmerkt, heeft op verschillende plaatsen in ons land kleine ongelukjes veroorzaakt, boomen werden ontworteld, dakpannen afgerukt, enz. Ook de schutting van het in aanbouw zijnde gebouw der Ned. Handelsmaatschappij heeft het moeten ontgelden; het nog niet afgebroken gedeelte is nu door den wind afgebroken.

In het Stedelijk Museum is Dinsdag een tentoonstelling van schilderijen van Hollandsche schilders geopend, waarvan de opbrengst bestemd is voor het Rooker-fonds. Tal van bekende kunstenaars hebben hier ingezonden. Hierboven v.l.n.r. P. Boendermaker Czn., D. H. W. Filarski, Mevr. Filarski, C. W. H. Baard, directeur van het Stedelijk Museum, D. Polet, Mr. J. F. Tielens.

ONS KINDERHOEKJE

De scheppin van een olifant.

EEN KIJKJE IN DE SPEELGOEDFABRIKAGE.

Sinterklaas en Kerstmannetje hebben ons allen de aardigste verrassingen gebracht. Wanneer we al dat moois op de Sinterklaas-tafel vinden of uit de pakjes van den Kerstboom wikkelen, of wanneer we het in zoo groote menigte in de winkelétalages liggen zien, kunnen we ons geen begrip ervan vormen, hoevele en hoe groote fabrieken er steeds maar door ons speelgoed afleveren en hoeveel bewerkingen elk stukje of elk doosje wel moet ondergaan.

Voor al in Thüringen heeft men vanouds deze industrie beoefend, zowel in de fabriek als tehuis. We laten hier voor de aardigheid eens eenige foto's zien, die daar in de Thüringsche speelgoed-industrie genomen zijn. Daar is heel wat op te zien, hé, en je zult je best een kwartiertje kunnen amuseeren met deze aardige prentjes te bezien.

ALLE VIER UIT EEN STUK VRIJ VERTAALD UIT HET DEENSCH VAN CARL EWALD

De staatsraad was verhuisd en de heele villa stond leeg. Er was een werkvrouw geweest, die overal, in alle kamers, schoongemaakt had. De tuin zelfs was aangeveegd en toen werd alles afgesloten, want het huis was niet weer opnieuw verhuurd. Een rat liep van boven naar beneden, de trap op, naar den zolder, en de trap af, naar den kelder; ze snuffelde overal rond, maar vond niets. „Die menschen met hun verregaande netheid!” zei ze. „Geen kruimeltje laten ze over voor een arme, hongerige rat.” En in wanhoop liep ze den tuin in, kroop onder de deur van het brandstoffen-hok en keek daar eens rond.

„Ook al niets,” bromde ze. „Ik zou er bijna toe komen, om mee te verhuizen.” En daarmee ging ze heen.

Toch had ze zich bedrogen, als ze meende, dat er heelemaal niets was; integendeel, er waren er zelfs vier. Het eene was een brokje steenkool, glimmend en zwart. Het andere een stuk cokes, dat er dof, mat en verschrompeld uitzag.

Het derde een eind beukenhout, dat helder opglansde in het duister. Het vierde eindelijk slechts een armzalige turf. Ze lagen ieder in een hoekje en aanvankelijk schenen ze geen conversatie te

houden. Maar, met die kleine ruimte, waren ze wel op elkaar aangewezen.

„Zoo'n gekke rat,” zei het steenkooltje. „Die zei nu, dat er niemand was, en ik ben er nog al.”

„En ik dan,” zei het brandhout. „Mij ziet men toch ook zoo licht niet over het hoofd.”

„En mij, niet te vergeten,” zei de cokes met mattem stem. „Ik kan nu niet meer zoo luidop spreken, als jullie beiden, omdat ik meer in elkaar gedrongen ben; en dat maakt iemand stil. Maar daarom ben ik toch even goed.”

„Ja... ik ben er ook nog, al zeg ik het zelf,” zei de turf bescheiden.

De steenkool keek eens om.

„Natuurlijk ben jij er ook! Niemand zal het tegendeel beweren. Maar wat doe je hier eigenlijk, dat is de zaak.”

„Och... ik ben maar zoo een stukje brandstof, anders niet” antwoordde de turf. „'t Is zonde, dat ik het zeg, maar het werd mij gevraagd.”

Het beschilderen der dieren.

Een paardenfabriek.

De scheepstimmerwerf.

„Ik ook,” zei de cokes.

„Ik ook,” zei het hout. „En ik zou eigenlijk niet weten, waar die blufferige steenkool anders voor zou dienen, dan om te branden.”

„Volkomen juist,” antwoordde die.

„Maar je zult mij toestemmen, dat de een toch veel beter geschikt is voor het

Een vlugge oplossing van het woningtekort.

doel, dan de ander. En nu ben ik de warmste... er is zooveel hitte in mij, dat ik soms uit elkaar dreig te springen.”

„Maar ik ontvlam het eerst en ben ook het duurst,” zei het brandhout. „Alleen maar rijke menschen kunnen mij stoken.”

„Ik ben het zindelijkst,” zei de cokes.

„'t Is zonde: ik ben alleen maar de goedkoopste,” zei de turf.

„Zie je: zoo heeft ieder van ons zijn verdienste,” hernam de steenkool. „Intusschen zal niemand mij toch kunnen betwisten, dat ik van de oudste familie ben. Mijn stamboom gaat terug tot de vroegste tijden.”

„Ja, de mijne ook,” zei de cokes.

„Ben je wel goed bij je zinnen, zeg?” vroeg de steenkool.

„Ja... ik ben ook niet zoo heel nieuwbakken,” zei de turf. „Maar het zou niet bij mij opgekomen zijn, om daar ooit van te spreken.”

„En ik ben nog heel jong en frisch,” zei het brandhout. „Ik ben nog niet eens goed droog; ik hecht ook niets aan al jullie voorname oudheid.”

Een tijdlang lagen ze stil. Toen zei de turf: „'t Is zonde... maar, zouden we niet elk onze geschiedenis vertellen? We zullen hier toch wel een half, of misschien wel een heel jaar liggen. En 't is zoo prettig wat te hooren vertellen.”

„Nu, voor mijn part,” zei de cokes, „alleen zou ik voor mij graag hebben, dat ik de laatste mocht zijn; want voor eerst ben ik zoo af, dat ik eerst weer op krachten moet komen; dan zou 't me erg zenuwachtig maken, dat idee, dat jullie voortdurend aan de beurt wou komen, en ten derde...”

„Nu, dat derde schenken we je,” zei het brandhout. „Wacht; ik zal maar beginnen. Mijn historie is gauw afgelopen. Het staat me alles nog zoo helder voor den geest, als de dag van gisteren.”

„Ga je gang,” zei de steenkool. „Daarna komt de turf en dan kom ik.”

(Wordt vervolgd)

Jongetje in een snoepwinkel: „Hoe duur zijn die nougatstukken?”

„Zes voor vijf cent.”

Jongetje, op zijn vingers natellend: „Zes voor vijf, vijf voor vier, vier voor drie, drie voor twee, twee voor een, een voor niks. Geef u er me maar één als 't u blijft.”

De trommelafdeeling.

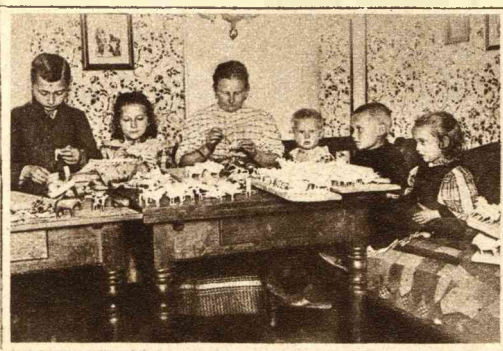
OPLOSSING LEGRAADSEL.

Dit is de „heldere” kop van verleden week.

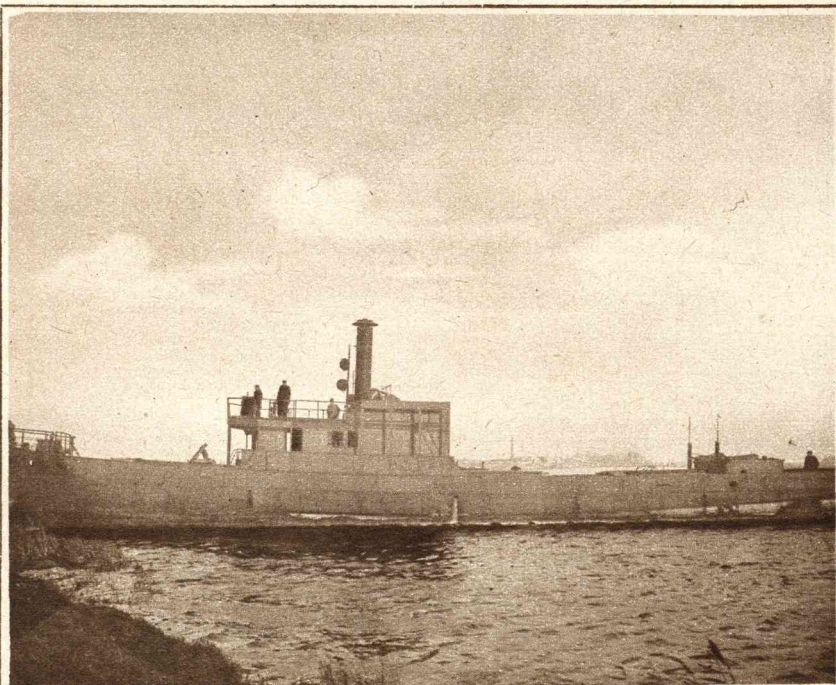

De laatste hand wordt gelegd aan een leg-blokkendoos.

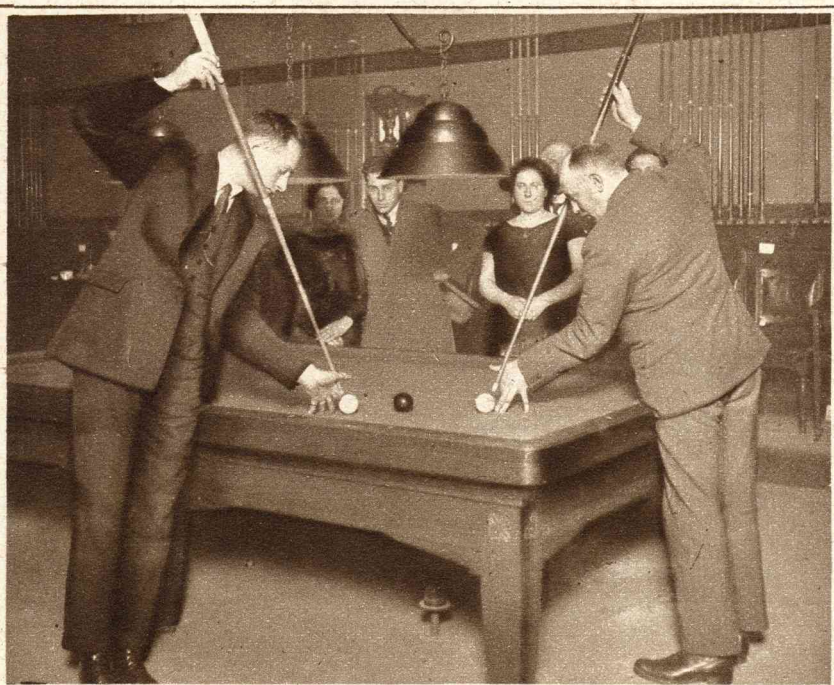

De heele familie helpt mee om houten koetjes te fokken.

GEMENGD NIEUWS

Een geheiminnige motorboot, gebouwd op de werf van de Conrad te Zaandam, die op het Spaarne proefvluchten heeft gemaakt. De boot bezit roer noch schroeven, maar beweegt zich uitsluitend voort en wordt ook bestuurd met behulp van saamgeperste lucht. Een nieuwtje op scheepvaartgebied dus, waaraan men ons echter, daar de proeven nog niet geheel bevredigend zijn verlopen (na elke proefvaart werden nog veranderingen aangebracht) aan de werf geen nadere inlichtingen wenschte te geven.

Van het derde klasse Biljart-kampioenschap te Haarlem. — Hierboven een foto van Kleerekooper (links) en Wolthekker (rechts), die eindigde met een overwinning van Wolthekker in zeventien beurten. Wolthekker won dus weer den kampioentitel, dien hij evenwel, daar hij zich feitelijk voor de derde klasse te sterk en dus geen partij voelde voor zijn tegenstanders, afstond aan Kleerekooper.

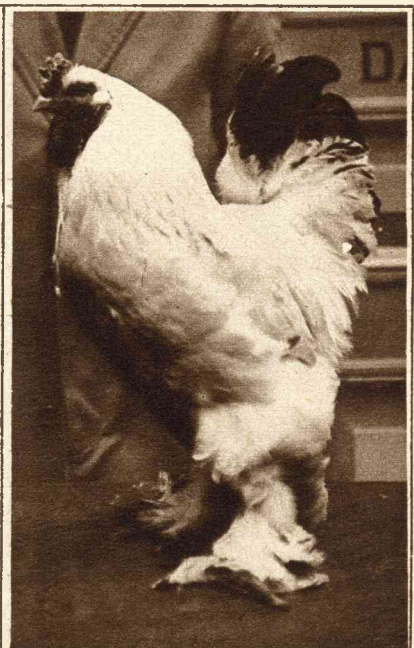
Links: Een kiekje van den start voor den 200 K.M.-rit door Noord-Holland, die Zondag aan de overzijde van het IJ bij het voormalige Tolhuis plaats had; rechts: Een kiekje van den motor-zijspan, die bij het kasteel Radhoud te Medemblik met het rijwiel in den zachten berm van den weg raakte waardoor het wiel brak. Mevrouw Baljet werd uit den zijspan geslingerd en ook de bestuurder, de heer Boljet maakte met den weg kennis. Ernstig waren hun verwondingen, die ter plaatse verbonden werden, echter gelukkig niet.

Van de clubmatch der Kynologenclub Amsterdam te Haarlem. Een fraaie Barsoi van den heer H. F. v. d. Kley.

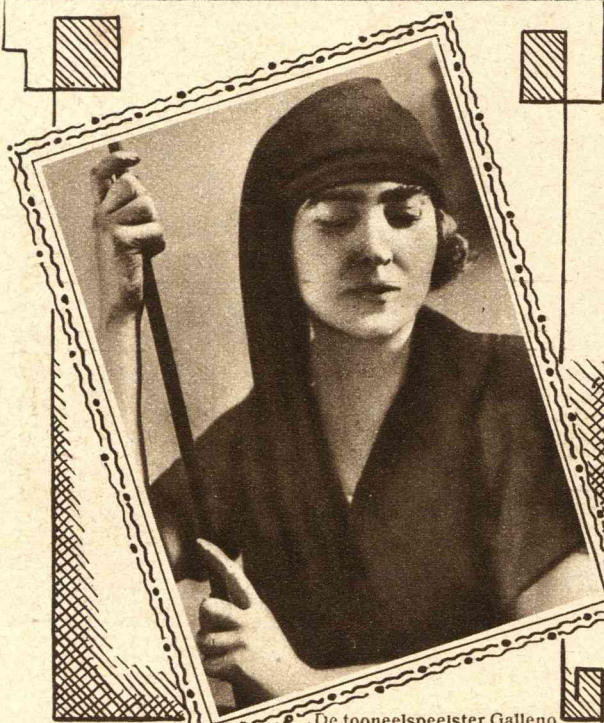

Gedurende de Kerstdagen is te Haarlem een groote Nationale Pluimvee-tentoonstelling gehouden. Naast een foto van het tentoonstellings-bestuur geven wij hier een der inzendingen. Een fraaie witte Brahma die verschillende prijzen won.

DE VROUW EN HAAR RIJK

VROUWELIJKE AANVOERDERS VAN HET FASCISME

De tooneelspeelster Galleno.

Gravin Piccolomini.

Donna Maria Rossi.

VANILLE.

De vanille is de vrucht van eene orchidee, Vanilla planifolia, een parasitaire slingerplant (voedt zich ten koste van de planten, waaromheen zij zich slingert) welke in Mexico inheemsch is, doch waarvan de cultuur ook naar andere streken is overgebracht, met name naar Reunion, Mauritius en Java. Als andere vanille produceerende landen kunnen nog genoemd worden: de Seychellen, Madagascar en eenige omliggende eilanden, Duitsch Oost-Afrika, Guadeloupe en Martinique. In één zeer belangrijk opzicht verschilt de cultuur der vanille in het vaderland der plant en in de andere landen: in Mexico geschiedt de bevruchting der bloesems door de natuur door middel van een daar voorkomend insect; dit insect wordt echter niet in de andere genoemde landen gevonden, zoodat daar bevruchting langs kunstmatigen weg moet worden tot stand gebracht.

De vanille heeft men in Europa waarschijnlijk het eerst leeren kennen toen de cacao daar bekend werd, aangezien ten tijde van de ontdekking en de verovering van Mexico door de Spanjaarden het gebruik van vanille tot het kruiden van chocolade daar te lande reeds werd aangetroffen.

Onder de vanille-soorten der verschillende pro-

De ingrijpende politieke beweging in Italië, die zich Fascisme noemt, heeft, (zonder dat wij over haar politieke motieven en successen oordeelen willen), althans gelegenheid gevonden om te bewijzen de politieke rijpheid der vrouw zoowel als haar politieke invloed. Een groot getal Italiaansche dames uit de vooraanstaande kringen spelen in de fascistische organisaties eene leidende rol. Men vraagt zich wel eens af, waarom hier de vrouw in het politieke leven met zooveel meer direct succes werkzaam is dan bijna overal elders? Voor wie de Italiaansche psyche kent is het antwoord niet

Signora Alexandra-Bosso.

zoo moeilijk te vinden. In geen land bleef immers de romantiek van het verre verleden in zulk een kleurige frischheid bewaard als in Italië. En geen volk is voor zijn land zoo begeesterd als het Italiaansche. Trouwens hier geldt de spreuk: wat argumenten niet vermogen, brengt het tooneel tot stand. Maar is romantiek of dramatiek denkbaar buiten de vrouw? Een feit is: de fascistische vrouw, haast altijd aristocrate of tooneelspeelster, triomfeert van Milaan tot Brindisi. En de historischrijver zal later vaststellen hoezeer het Italiaansche fascisme deze beminlijke helpsters noodig had.

noodig is.

Enkele vanille-soorten, b.v. die van Tahiti, en sommige wild groeiende uit Mexico en West-Indië, bevatten een ander werkzaam bestanddeel, rieken diensengevolge meer naar heliotroop dan naar vanille en worden in verband daarmee in de parfumerie-nijverheid gebezigd.

De handel in vanille is uit den aard der zaak niet van grooten omvang; op de Nederlandsche markt komen geregeld kleine partijen vanille, meest uit Nederlandsch-Indië, van Java en Banda voor wel-

ke steeds goede prijzen kunnen worden bedongen. Het gehalte der Java-vanille aan vanilline evenaart dat der beste Bourbon-vanille, ze bevat echter ook een harsachtig riekende olie, welke aan het aroma eenige schade doet.

ALS UW UITERLIJK U LIEF IS....

Draag dan nooit:
Een grijsen hoed bij een bleek gezichtje.
Een heel zwarte japon als ge erg mager zijt.
Een bont-gekleurde sjaal bij gezonde, hoogroode wangen.
Vleeschkleurige kousen bij dikke enkels.
Een nauwsluitende jurk, model vulpen, als ge erg dik zijt.
Een tulband-hoedje bij een lang, mager gezicht.
Schoenen met platte hakken als ge groote voeten hebt.

Maar wel:
Een rood hoedje om een frissche kleur te krijgen.
Zwart met wit om wat gevulder te lijken.

Een effen das ter meerdere stemmigheid bij een al te blozende gelaatskleur.
Grijze of donkerbeige kousen om de dikke enkels niet te doen opvallen.
Een recht gedrapeerde japon om al te gevulde lijnen te bedekken.

Een „cloche" om het gezicht ronder maken.

Hooge hakken en rondeschoenpunten om den voet kleiner te doen schijnen.

Onze Specialiteit:

POLKA KNIPPEN EN KAPPEN

Dames Haarwasschen en

Onduleeren f 1.25

Onduleeren en Kappen - 0.75

Haarverven - Manicure - Massage

MAISON BOLTEN

Kalverstraat 177, 1ste Etage.

Abonnementen speciale prijzen.

VROUWENBEWEGING IN JAPAN.

De foto toont Baron en barones Iskimoto. Barones Iskimoto is de leidster der vrouwenbeweging in Japan, die kortelings eene studiereis naar Europa maakte om er de ontwikkeling van het vrouwenvraagstuk te bestudeeren, en thans naar Japan terugkeert.

ductielanden geldt die van Reunion (de z.g. Bourbon-vanille) als de beste, daarna die uit Mexico.

De vanillevrucht heeft, wanneer zij rijp is en geplukt wordt, nog geen aroma; dit ontwikkelt zich eerst later gedurende de behandeling, welke de geplukte vruchten hebben te ondergaan. Deze behandeling loopt in de verschillende productie-landen nogal belangrijk uiteen; eene beschrijving der gevolgde methoden zou hier te ver voeren.

De vanillevruchten zijn lang en smal, rijpen na 2 jaar. Ze worden voor de volle rijpheid geoogst, in de zon gedroogd en in blikken bussen verzonden.

Bij goede vanille, die eenigen tijd in een matig warm vertrek gelegen heeft, ziet men kleurlooze, lange, buigbare kristalletjes op de oppervlakte verschijnen, de vanilline, een reuklooze, zoete stof, die moeilijk in water oplost. De eigenlijke reukstof der vanille is nog niet bekend.

Goede vanille moet uit groote, gave vruchten bestaan, die week en droog, niet hard noch vettig aanvoelen en rijkelijk met sterk riekend vruchtenmoes gevuld zijn. De beste soort heeft dunne wanden.

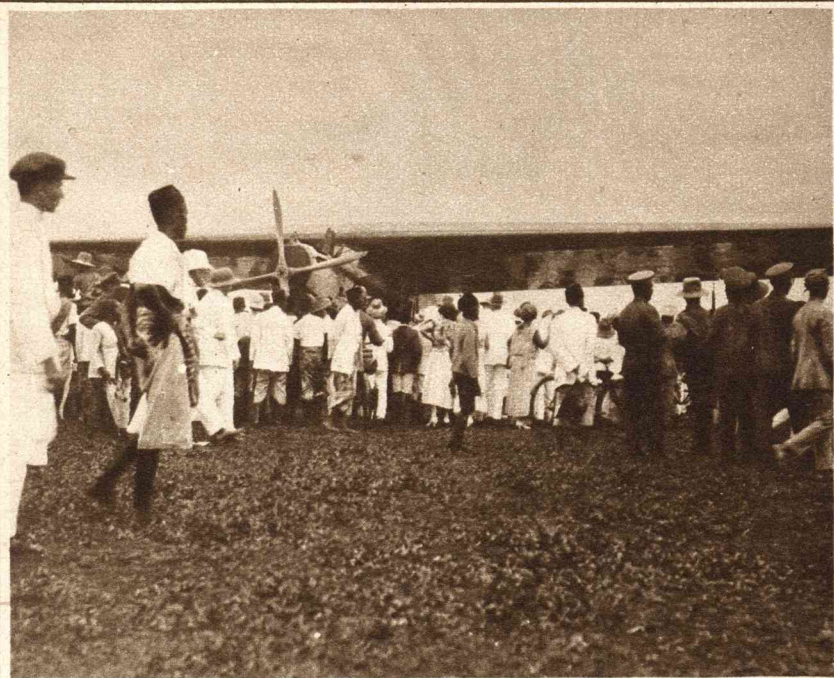
Zooals met zoovele producten, welke vroeger alleen door de natuur gevormd werden, is geschied, heeft de scheikundige wetenschap in de laatste helft der vorige eeuw ook de vanilline langs kunstmatigen weg weten te bereiden. Dit is op de vraag naar en den prijs van vanille natuurlijk niet zonder invloed gebleven; verdrongen heeft de kunstmatig bereide vanilline de vanille echter niet, en terwijl de eerste vooral in de industrie, met name de chocolade-nijverheid gebruikt wordt, blijft de laatste o.a. voor huishoudelijk gebruik een gezocht artikel, dat wel is waar vrij duur, doch door zijn krachtig aroma slechts in kleine hoeveelheden

GRIJZE HAREN

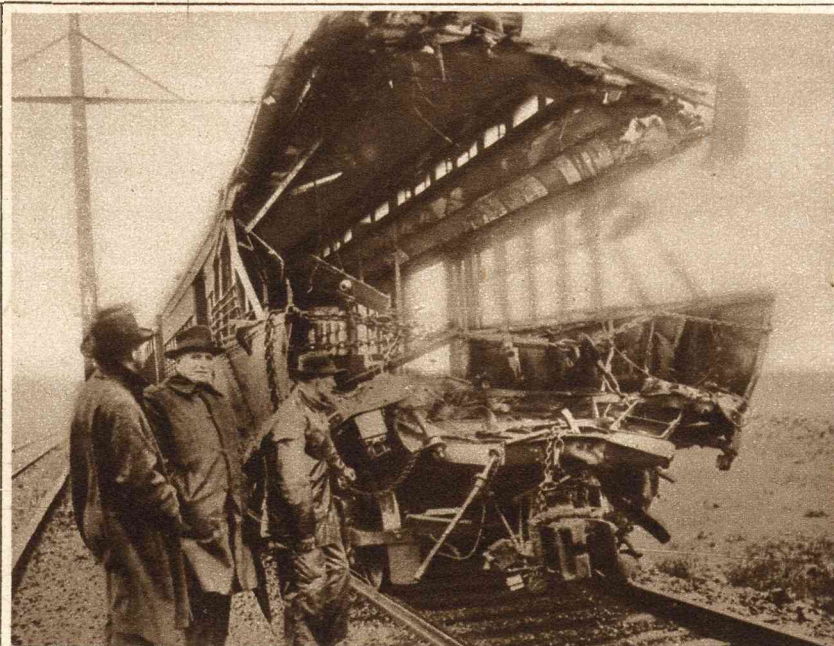
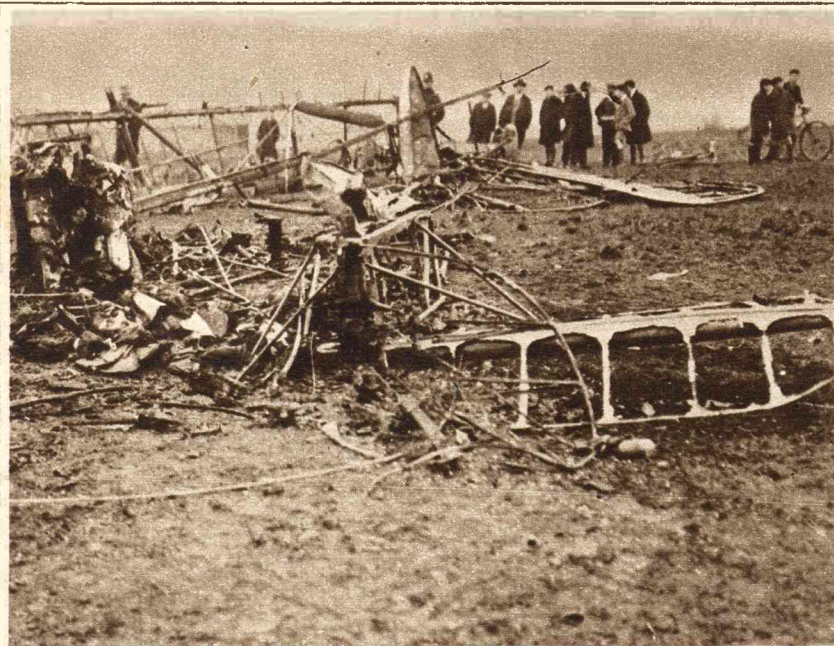
HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA" (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 60 ct.)

WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

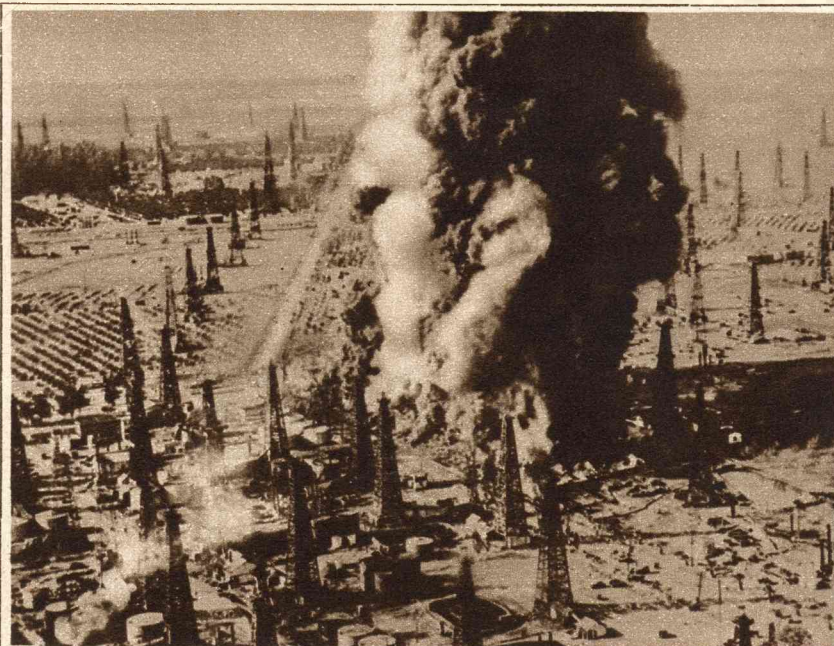

De aankomst te Batavia van de Fokker VII, die de reis tusschen Nederland en Indië, afgezien van het kleine ongeval in den aanvang, op zoo voorspoedige wijze heeft volbracht; heeft in Indië buitengewone geestdrift gewekt. Hierboven, links een foto van de aankomst, genomen een oogenblik nadat het toestel op het vliegveld tot stilstand is gekomen en het publiek er 'op toegelopen' was; rechts de kranige luchtmannen, waarvan op de foto Van der Hoop (met kap) en v. d. Broeke (in hemdsmouwen) te zien zijn, op weg naar de tribune, waar ze door den Gouverneur-Generaal werden verwelkomd.

De overblijfselen van het vliegtuig van den dienst Londen-Parijs, dat even na het vertrek van Croydon in brand vloog en met alle zeven inzittenden, onder wie drie dames, verbrandde.

In San Francisco is een elektrische trein op een anderen gelopen, waarbij zes personen gedood en vijftig gewond werden. Hierboven de vernielde eerste wagen van den trein die de aanrijding veroorzaakte.

Een groot gedeelte der stad New Jersey is door een geweldigen brand verwoest. De brand, die in een salpeterfabriek ontstond, veroorzaakte talrijke ontploffingen. Vijf-en-dertig fabrieken en talrijke woonhuizen zijn in de asch gelegd.

Los Angeles — maar toch geen voor de film in elkaar gezette brand, maar een echte; in de Santa Fé oliebronnen. Twintig groote gevulde tanks ontploften. Een man werd gedood, velen bekamen verwondingen. De materiele schade bedraagt 2 miljoen dollars.

DE LAATSTE BLADZIJ

DAT IS NIETS

GEBR. PRINS OPTICIENS

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.
Bilderlijkstr. 68 b/d Clerqstr.
Tolstraat 93 b/d v. Woustraat
AMSTERDAM

heelemaal geen verstand van kleur-schakeeringen."

GEZELLIG IS ANDERS!

Gezellig is anders dan wanneer een man met een ongunstig uiterlijk je op een eenzamen weg als volgt aanspreekt: „Och, hebt u ook een kleinigheidje voor een man, die niets anders op de wereld bezit dan een geladen revolver!"

INVITATIE.

De fietser maakte door 'n ongelukje een rare buiteling en kwam zeer onzacht met den modderigen grond in aanraking. Nadat hij was opgestaan en zorgvuldig het vuil van z'n gezicht en kleeven had gedaan, was hij zeer verbaasd een kleinen jongen op het trottoir te hooren zeggen:

„Toe mijnheer, doe u dat nog eens, nou heb ik 't wel gezien, maar m'n vriendje nog niet."

PRAATZUCHTIG.

Vrouw (verwijtend): „Piet, je bent voor stomme dieren nog liever dan voor mij."

Echtgenoot (landerig): „Wel, als je nou ook eens probeert stom te zijn, dan zul je eens zien hoe lief ik ben."

VOORLICHTING.

De bezoeker, die hoopte ten eten te worden gevraagd, rekte reeds geruimen tijd tevergeefs zijn bezoek. Ten slotte informeerde hij bij het zoontje van den huize!

„Wanneer eten jullie eigenlijk?"
„Om zes uur," was het antwoord. „Maar als er iemand op bezoek is, wachten we tot hij weg is."

EXCUS.

„Hoe staat 't met die honderd pop, die je van me geleend hebt en die je van den zomer zou hebben terug gegeven?"

„Wel man, we hebben immers geen zomer gehad!"

VLOEKENDE KLEUREN.

„Lieve, zou je mijnheer en mevrouw Blauw niet vragen op ons feestje?" vroeg mijnheer Gerritsen.

„Vast niet."
„Waarom niet? Het zijn toch goeie kennissen van ons."
„Nou ja, wat doet dat er toe. Ik heb mijnheer en mevrouw Groen al gevraagd."

„Maar dan kun je de Blauws toch ook nog wel uitnoodigen?"

„Maar Jan, heb je dan heelemaal geen smaak? Verbeeld je, Blauw en Groen bij elkaar in onzen salon! Jullie mannen hebt toch

TOPPUNT.

Zij zagen haar in het park loopen.

„Daar gaat Gerard z'n vrouw," zei de eene vriendin tot de andere. „Ze is gewoon dol op hem, alles van hem vindt ze mooi en goed."

„Is 't heusch?"
„Nou en of! Ze beweert zelfs, dat hij het vloeken alleen van hun papegaai geleerd heeft!"

LETTERLIJK.

Kellner tot den gerant: „Die heer zegt, dat je die soep nog niet aan een hond kunt voortzetten."

Gerant: „Neem ze dan weg, ezel, en geef hem wat je wel aan een hond kan voortzetten."

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM"

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

NIET SPREKEND!

Fotograaf: „Ik zal het portret een sprekende gelijkenis van uw vrouw doen zijn."

Mijnheer Onderduim: „Alleen maar een gelijkenis, astublief!"

Mevrouw: „En als je me nu maar niet in m'n gezicht probeert wijs te maken, Dina, dat het een ongeluk was." (London Opinion).

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400
Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

WAARSCHIJNLIJK.

„Is het waar, moes, dat wij uit stof zijn gemaakt?"

„Ja ventje."

„O, en de negertjes zeker uit kolenstof?"

DE HOOFDZAAK.

„'t Spijt me dat ik 't u moet zeggen, maar volgende week ga ik u verlaten, omdat ik dan ga trouwen."

„O ja, Emma? En wie is de gelukkige man?"

„'t Is 'n politieagent, en nogal in deze wijk."

„O, dat is leuk. Nou, ik feliciteer je hoor. En hoe heet hij?"

„Dat weet ik nog niet, maar z'n nummer is 518."

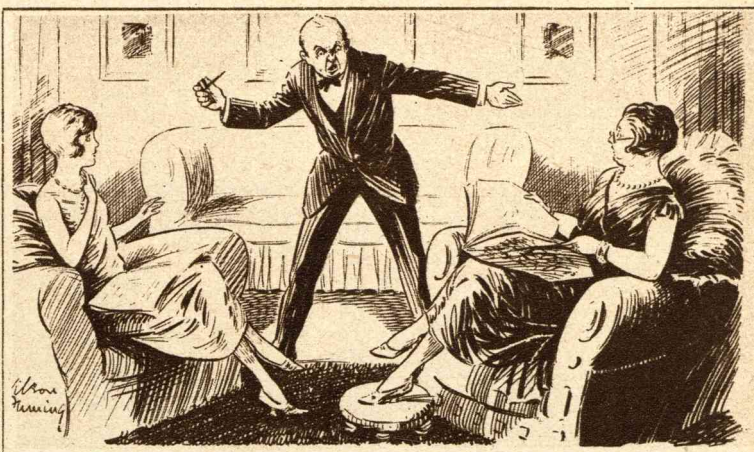
ONGEVAARLIJK.

„Ik kreeg dezen morgen een brief van een ouden vriend van me."

„En wat schreef hij?"

„Hij zei, dat alle ribben weg waren, dat hij nog maar één schouder had, en dat z'n beenen ook wel weg zouden zijn wanneer ik z'n brief ontving."

„Arme stakkerd, is hij in 't ziekenhuis?" „Nee, hij is in 'n slagerswinkel."

Woedende echtgenoot: „Die verwenschte pagekopjes-mode! Nou is er waarachtig geen enkele haarspeld in huis om m'n pijp mee schoon te maken." (The Passing Show).

VAN TWEE KWADEN...

De Grijs: „Wat zeg je, heb je je auto laten oplakken in een andere kleur, opdat ze beter zou kleuren bij de japon van je vrouw? Is dat niet wat kostbaar?"

De Wit: „Niet zoo kostbaar, als dat ik haar een japon had moeten koopen, die kleurde bij den wagen."

INTELLIGENTIE.

„Is die hond van je intelligent?"

„Nou en of. Hij begint dadelijk te janken, als m'n vrouw naar de piano gaat."

DE HOED.

Het liep tegen 't eind van een tooneelvoorstelling toen iemand z'n buurman op barschen toon toevoegde: „Kijk nou eens zeg, je hebt den heelen tijd op m'n hoogen hoed gezeten; hij is heelemaal stuk."

„Neem me niet kwalijk hoor," was 't antwoord, „maar het had nog erger kunnen zijn."

„Nog erger," stootte de ander op, „hoe bedoel je dat?"

„Nou, ik had ook op m'n eigen hoed kunnen gaan zitten."

VOORKOMEND.

Mevrouw Nieuw kwam zich bij den groenteman beklagen.

„Ik heb u gisteren twaalf sinaasappelen besteld," zei ze kwaad, „en u hebt er mij maar elf gestuurd. Hoe komt dat?"

„Ja, ziet u mevrouw," legde de groenteman uit, „d'r was er één bij, die al bijna heelemaal rot was, en toen heb ik maar de vrijheid genomen, die al voor u weg te gooien!"

IN DEN SCHOENWINKEL.

Bediende: „Die schoen past u uitstekend, mevrouw."

Dame: „Geeft u me dan een paar een nummer kleiner."

COMPLIMENT.

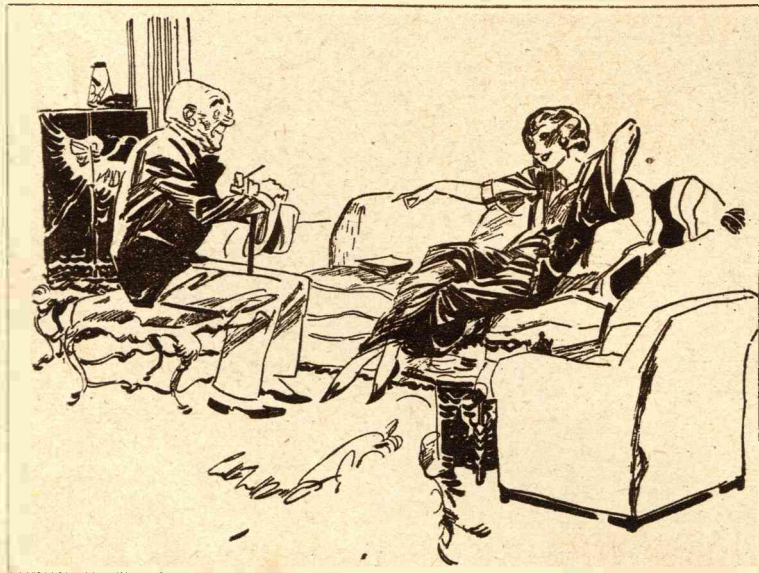
„Herhaal me precies wat hij tegen u gezegd heeft," verzocht de advocaat.

En de cliënt herhaalde:

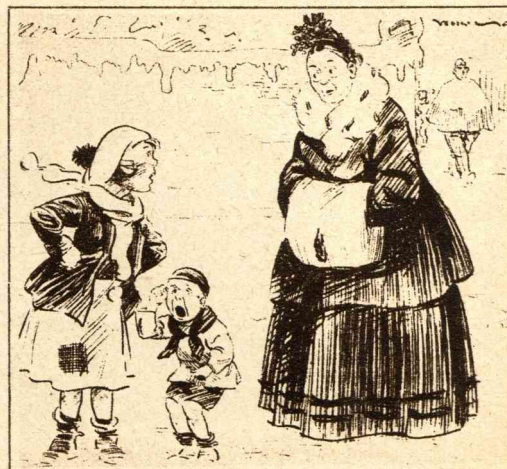
„Hij zei: er is geen grooter dief en leugenaar te vinden dan jij bent."

„En toen?"

„Toen zei ik, dat ik naar u zou gaan."

Zij: „Mijn zij doet pijn van uw nieuwe boek." Humorige schrijver, geleid: „Zóó? Hebt u zoo om m'n verhaal moeten lachen?" Zij: „O, jé, neen; ik heb er op liggen slapen."

Dame: „Waarom geef je dat kind niet wat het wil hebben, in plaats van het zoo te laten huilen?" Zusje: „Hij wil dat ik een paar van die kersen van uw hoed pluk." (London Opinion).